

Folio
Q248
.T315
1770
v.1

HORTUS BOTANICUS
VINDOBONENSIS,
SEU
PLANTARUM RARIORUM,
QUÆ
IN HORTO BOTANICO VINDOBONENSI,
AUGUSTISSIMÆ
MARIAE THERESIAE
MUNIFICENTIA REGIA
IN
UNIVERSITATIS PATRIÆ
EXCELLENS ORNAMENTUM PUBLICAMQUE UTILITATEM
EXSTRUCTO,
COLUNTUR,
ICONES COLORATÆ ET SUCCINCTÆ DESCRIPTIONES.
CURA ET SUMPTIBUS
NICOLAI JOSEPHI JACQUIN
BOTANICES PROFESSORIS.

15.400.00

VINDOBONÆ,
TYPIS LEOPOLDI JOANNIS KALIWODA,
AULÆ IMPERIALIS TYPOGRAPHI.
MDCCLXX.

Exemplar 71.

AUGUSTISSIMÆ,
INVICTISSIMÆ AC GLORIOSISSIMÆ
ROMANORUM
IMPERATRICI,
MARIÆ THERESIÆ,
HUNGARIÆ, BOHEMIÆ, DALMATIÆ,
CROATIÆ, SLAVONIÆQUE
REGINÆ,
ARCHIDUCI AUSTRIÆ,
&c. &c. &c.
DOMINÆ SUÆ
CLEMENTISSIMÆ.

THE HISTORY OF THE
LIFE OF

JOHN HENRY

BY

JOHN HENRY

JOHN HENRY

JOHN HENRY

JOHN HENRY

JOHN HENRY

JOHN HENRY

JOHN HENRY

JOHN HENRY

AUGUSTISSIMA
IMPERATRIX,
REGINA,
DOMINA, DOMINA
CLEMENTISSIMA!

Quum tot tantaque superant monumenta illustria fastigii illius, ad quod, TE regnante & curante populorum TUORUM gloriam atque felicitatem, cum in aliis regnis TUIS, tum quam maxime in celeberrima hac urbe, erectæ sunt Scientiæ & Artes liberales, ut hæc una TECum solium adscendisse videri possint; tum certe inter illa numerari omnino merebitur Hortus elegantissimus, quo nunc superbit alma Vindobonensis Academia, quique non minus ad ultimos transmittet nepotes immensam TUAM liberalitatem, favoremque illum singularem, quo dignaris complecti omne disciplinarum genus.

Ex hoc Horto collectas rariores plantas submississime depono ad pedes MAJESTATIS TUÆ. Exstructus ille sustentatusque

Regia TUA Munificentia, nihil alere potest, quod non sit totum
TUUM. Propriis igitur benefactis annue, DOMINA AUGU-
STISSIMA; dumque pateris, prodire sub auspiciis TUIS, quod
fine illis non surrexisset, opus, addet ista mihi Clementia animum,
ut cceptis instem alacer, & novæ gratiæ memor, dum vivam, ero.

SACRÆ CÆSARÆ REGIÆQUE

MAJESTATIS TUÆ

CLIENTUM INFIMUS

NICOLAUS JOSEPHUS JACQUIN.

PRÆFATIO.

quo tempore AUGUSTORUM MUNIFICENTIA surrexit, floruitque Hortus Botanicus Vindobonensis, variis hic superbiuit iisque rarissimis plantis, quibus illum, in nobile suum incrementum, studiique Botanici hujatis promotionem, virorum non paucorum, de re herbaria bene merentium, ditaverat benevolentia. Illarum nunc, ut fieri sæpe solet, periit haud exiguus numerus; & aliquarum etiam cum ipsis interiit ipsa memoria: quas inter tamen omnino fuissent, quarum legitima cognitio cessisset in rei herbariæ augmentum. Superstites novasque hospites ne simile maneat fatum, harum delineationes descriptionesque offerre Botanicis in hoc opere suscepi. Scopus fuit, illas proponere tales, ut ægre superesse dubium in earundem ab affinibus distinctione possit. Ad hoc, quæ mea est opinio, nulla descriptio, detur etiam esse optima, rarius sufficit, & quantumvis forte sufficiat nunc, non propterea semper nata inde plantæ cognitio firmo stabit pede. Poterit enim nova detecta aliquando cognata planta reddere non sufficientem. Figura exactissima, præterquam quod uno intuitu plus doceat, mentem afficiat vividius, plantæque formam in memoriam facilius pleniusque reducat, legitimæ addita descriptioni fallet nunquam. Exhi-

bui igitur stirpes magnitudine naturali, & tantam quidem earum partem semper, ut ad totum inde habitum concludi commode queat. Cumque ipsis etiam radicibus; ubi hoc apte fieri per chartam licebat, quam propterea forma majore seligere debui. Fructificationis adstant interdum singulae partes, microscopio etiam auctae; dum haec ita postulabat ejusdem structura hac usque minus cognita, & aut minuta nimis, aut in ipsa delineata stirpe haud recte perspicienda. Caeterum omissa fuerunt. Icones nec pinxi ipse, nec delineavi; at, praesente me, dum ab artifice perficiebantur, omnem adhibui curam, ut naturae archetypis examissim omnes responderent. Quin hoc idem etiam circa colores actum cum scrupulo fuit. Quotannis, non interrupta serie, aliquot tabulas addam, (quae jam plurimae sunt sculptae,) numero, quem sumptus tulerint facienda non mediocres. Pauci ement carum necessario futurum opus. Hinc in universum centum & sexaginta duo Exemplaria imprimi curavi, coloranda omnia; nec plura, tabulis ceneis iam deletis, in posterum imprimuntur. In Operis Titulo numerus Exemplaris indicabitur.

HORTUS BOTANICUS VINDOBONENSIS.

TABULA PRIMA.

ROSA BICOLOR.

Synonymon hujus fruticis non reperio. Speciosissimis Rosis adnumerari omnino meretur. Color paginae petalorum adversae sulphureus, prae eleganter miniatus, florumque, totam fruticem ferme obducentium, multitudo, mirum illi decorem conciliant. Odor vero his ipsis ingratus est, subfretidusque. Per dicta ab aliis huc usque cognitis Rosis facile distinguitur, speciemque mihi constituere novam videtur. Patriam ignoro. Ex Hollandia huc translata fuit. Sub dio agit optime, & quotannis floret; sed fructum bene maturum necdum dedit. Rami glabri armantur aculeis rectis, sine ordine positis. Calyces hirsutuli sunt. Pedunculi autem, globosa germina foliaque sunt glaberrima. Petala ampla, obcordata, interdum tamen vix emarginata, omnia planiuscula sunt; & variant rarius facie interna longitudinaliter etiam bicolore. Stigmata purpurascunt. Junio & Julio floret, verum horti ornamentum.

TABULA SECUNDA.

IRIS SAMBUCINA. *Lin. syst. pag. 77.*

Iris major latifolia octava. Clus. hist. 219.

Iris latifolia germanica, odore sambuci. Baub. pin. 31.

Radix similis est Iridi Germanicae Linnæi, a qua nec reliquo habitu valde abludit. At caulis ferme duplo est foliis altior. Flos spirat odorem florum sambuci. Petala sunt emarginata; reflexorum incisura tamen saepe vix notabili. Hæc violaceum colorem habent, eleganterque per venas saturatiores variegantur: basi sua barbata albicante cum venis obscure purpureis. Petala erecta ex fusco purpurascens obsoletique sunt coloris; ejusdemque

A

etiam

etiam ferrata stigmata. Pollen antherarum albicat. Germen teres leviterque trifurcatum lineis virentibus senis notatur. Color partium omnium in variis individuis satis discrepare solet gradu saturationis; quod etiam in plerisque aliis Iridibus non minus obtinet: unde nec adæquate describi in his color ita potest, aut pingi, ut conveniat singulis. Floret Junio.

TABULA TERTIA.

SENECIO VERBENÆFOLIUS.

Sub Senecionis Ægyptiaci nomine ante aliquot annos semina accepi, & adhuc sub eodem nomine coli in aliis hortis Botanicis audio. Non invenio autorem, qui hujus meminerit. Planta annua est. Sata primo vere, floret sub dio Junio Julioque, & Augusto semen perficit. Inter Linnæanos flosculosos Seneciones pertinet, a vulgari diversus calycibus non sphacelatis, & per squamulas calyculatis paucissimas. Ab Arabico Senecione differt foliis; Senecioni trifloro simillimus, si radiatus illi flos esset. Cæterum tota planta est glaberrima.

TABULA QUARTA.

BOERHAVIA SCANDENS. *Linn. syst. pag. 51.*

Boerhavia sarmentosa. *Brown. hist. jam. 123.*

Valerianella allines folio, scandens, floribus pallide luteis pyxidatis, in umbellæ modum dispositis, semine aspero. *Sloan. hist. jam. 1. pag. 210.*

In pluribus insulis Caribæis crescentem hanc plantam vidi, copiosius autem circa Jamaicæ urbem, San Yago de la vega olim Hispanis, nunc Spanisch Town Anglis nuncupatam; cum autem copiosissime omnium in insula Curaçao, ubi passim aggeres, ad determinandos hortos de saxis accumulatis exstructos, dense totos obvolvitur, in rudibus lapidosisque lætius vegetans. Caules lignosi & fruticosi scandunt, dum sustentaculis occurrunt; ex quibus iterum terram versus rami florentes propendent. Juniores sunt teretes & ad genicula fragilissimi; quos folia opposita, petiolata, cordata, obsolete angulata, utrinque concoloria, ad intervalla ornant. Pedunculi stricti & elongati alis insident, apice pedunculos aliquot proprios in umbellæ formam gerentes. Flores ex viridi flavescent, staminibus donati binis, rarius ternis, nunquam observato a me unico. Fructus superne tuberculis circumdatur parvis capitatis & asperis. Cæterum tota planta glabra est. Apud nos æstatem sub dio commode non agit. Floret in hybernaculis a Majo ad serium usque autumnum; in solo natali per integrum annum.

TABULA QUINTA, ET SEXTA.

BOERHAVIA ERECTA. *Linn. syst. pag. 51.*

Boerhavia floribus paniculatis; seminibus pentagonis, truncatis. *Govan. hort. 2.*

Boerhavia folani folio, erecta, glabra. *Amm. herb. 241.*

Planta in hybernaculis nostris plerumque annua, rarius biennis, caulem teretem ilico foliosum, erectum, interdum basi leviter procumbentem, debilem, inferne viscosum, herbaceumque protrudit. Hunc folia ornant opposita, glaberrima, ovata, acuta, sinuato-

undulata, petiolata, subtus cum suffuso virore pallentia. Caulis inferior, pars petioli, margo nervusque folii medius plerumque rubent. Tabula quinta plantam juvenem repræsentat; sexta adultam, quando superior pars caulis in paniculatos ramos dispefcitur, ita ut ignaro imponeret, ac si diversa effer. Racemi inæquales & tenues fustinent flores rubellos, infundibuliformes, limbo multidentato. His filamenta sunt duo, sibi mutuo opposita, erecta, corolla duplo breviora, antheris prædita didymis. Stigma est rubellum, magnum, capitatum, obtusissimum, filamentis paulo longius. Fructus est obverse conicus, pentagonus. Floret totam æstatem. Diu quidem fert, sed non late tunc vegetat, nec flores gerit rite expansos.

TABULA SEPTIMA.

BOERHAVIA HIRSUTA.

Boerhavia caule prostrato, pubescente; foliis ovatis, repandis. *Linn. mant. parte 2. nendum edita.*

Boerhavia foliis ovatis, floribus lateralibus compactis, caule hirsuto procumbente. *Mill. dict. 4.*

Ex radice annuam apud nos ætatem excedente, fusiformi & flavicante caules plerumque duo oppositi enascuntur, teretes, herbacei, hirsuti, procumbentes, ramosi & sesquipedales. Folia sunt glabra, dorso albida, margine pilosa, ovata, acuta, sinuato-undulata, petiolata, opposita. Floribus umbellatis corolla est purpurea, limbi semiquinquefidi laciniis emarginatis. Filamentum inveni semper unicum. Æstatem sub dio bene agit. Synonymiam celeberrimus Linnæus in litteris communicavit.

TABULA OCTAVA.

ASTER PANNONICUS.

In Hungariæ comitatu Nitriensi crescentem primus detexit, mecumque communicavit Clarissimus Franciscus Josephus Lipp, Friburgensis nunc Medicinæ Professor. Ex radice perenni quotannis caules plures prodeunt, uti tota planta, glaberrimi, teretes, suberecti, toti foliis ramisque onusti. Illa sunt ex lanceolato linearia, integerrima, acuta, sessilia. Rami numerosi eandem ferme altitudinem attingunt cum ipso caule, unde flores evadunt corymbosi. Hi ex caruleo purpurascunt. Ab Astore acri, cui proximus; distinctum puto foliis minime strictis, sed potius omnium flexilissimis, tum etiam sapore nullatenus acri. Septembri florere incipit.

TABULA NONA.

CUCUMIS PROPHETARUM. *Linn. syst. pag. 640.*

Colocynthis pumila, echinata, arabica, striis duodecim luteis & viridibus variegata. *Shaw. Afric. num. 68.*

Plantæ, habitu congenerum, apud nos diu fert non tantum, sed vel aliquoties jam in horto e fructibus relictis neglectisque sponte prodivit. Melone vulgari omnibus partibus minor, tota fetorem spargit nauseosum. Caules & petioli sunt asperi atque angulosi. Folia sunt cordata, subtus aspera, quinqueloba dentataque; lobo intermedio ferme duplo lon-

longiori. Pedunculi axillares & uniflori flores gerunt characteri Linnæano omnimode congruentes. Fructus sunt globosi, glabri, aculeis innocuis mollibus sparsisque armati; variegatique striis numero incertis, virentibus alternatim & flavicantibus. Amaritie colocynthidi non cedunt. Pulpa multa est, ac mollis.

TABULA DECIMA.

PASSIFLORA SERRATIFOLIA. *Linn. syst. pag. 528.*

Granadilla Surinamensis, folio oblongo serrato. *Tourn. Inst. 241.*

Granadilla americana, folio oblongo leviter serrato, petalis ex viridi rubescentibus. *Mart. cent. 36.*

Planta perennis fruticosa latissime vegetat in hybernaculis nostris; caulibus teretibus, junioribus levissime villosis, altissime scandens. Stipulae sunt lineares & acuminatae. Foliorum ovatorum, per totum ambitum leviter serratorum glabrorumque petioli duobus glandularum paribus instruuntur. Pedunculi sunt uniflori & solitarii. Calyx externe viret, intus albicat. Petala pallide purpurascunt. Nectarii filamenta basi saturate purpurei sunt coloris, hinc caeruleant, tandemque pallent. Antherae sunt flavae. Stigmata virent. Odor flori gratissimus est. Apud nos fructum ferre recusat.

TABULA UNDECIMA.

SOLANUM PSEUDOLYCOPERSICUM.

Solanum racemosum, cerasorum forma. *Bauh. pin. 167. Prodr. 20.*

Tota planta habitu, colore atque odore simillima est Solano Lycopersico. Discrimen reperio in racemis, quale ad distinguendam speciem sufficere posse, existimo. Nam in hac planta racemos observavi temper omnes simplices, quos video in Lycopersico esse æque constanter bifidos. Baccæ in eadem cerasi magnitudinem raro superant; suntque globosæ, villosæ, flavescentes, maturissimæ interdum ad aurantiacum colorem vergentes, nullo sulco, aut rarius unico illoque levi, exarati. Quæ in Lycopersico sunt multo majores, semper sulcatae, glaberrimæ & rubicundiores. In Suecia fructus glabros in litteris mihi assernit illustris Linnæus; quales etiam hoc anno in horto peritissimi Pharmacopæi Jacobi Wel vidi, cum vestigio tamen villorum.

TABULA DUODECIMA.

SOLANUM ÆTHIOPICUM. *Linn. syst. pag. 172. Aman. acad. 4. p. 307.*

Solanum pomiferum herbariorum. *Lob. ic. 264.*

Solanum pomiferum, fructu rotundo striato duro. *Bauh. pin. 167.*

Planta annua, cum in foliorum costa utrinque media, tum in ramis & calycibus, apud nos semper munitur aculeis subulatis rectisque; quos in Suecia nullos se observasse Linnæus dicit, unde etiam inter inermia Solana locavit. Aculeos interdum observavit Caspar Bauhinus; in icone etiam expressit Lobelius. Folia sunt ovata, scabriuscula, repando-angulata. Caules teretes, subvillosi. Flores aliqui, nescio ob quem defectum, steriles sunt, deciduntque; uti hoc non minus in aliis quibusdam Solanis obtinet. Hi plerumque bi-

bini aut terni in racemulo communi exoriuntur; dum fertiles sunt solitarii. Neque hæc tamen perpetua sunt. Corolla est alba. Bacca est depresso-globosa, sulcis aliquot profundis exarata, nitida, dura, eleganter ex phæniceo rubra. Æstatem apud nos sub dio agit; autumnno in hybernaculum reposita fructum perficit.

TABULA DECIMA TERTIA.

SOLANUM VERBASCIFOLIUM. *Linn. syst. pag. 172.*

Solanum arborescens, verbasci folio. Plum. spec. 4.

Solanum maxime tomentosum, spinis carens, virginianum. Pluk. alm. 351. t. 216. f. 1.

In sylvis montosis raris insulæ Martinicæ crescentem vidi hanc arbusculam, comosam, incernem semper totam, humanam altitudinem superantem, truncoque suffultam crassitie brachiali. Apud nos æstatem sub dio transigere potest, floretque integram, ac fructus nedum produxit. Rami extremi, folia, pedunculi & calyces denso tomento obvolvuntur. In loco natali folia triplo majora inveni, quam hic exhibentur in culta planta. Pedunculi terminales eriguntur, perpetuo bifidi; ramis iterum bifidis; duplici igitur bifurcatione divisi. Floribus inodori corolla est alba. In America florentem novembri vidi.

TABULA DECIMA QUARTA.

SOLANUM IGNEUM. *Linn. syst. pag. 174.*

Solanum spiniferum frutescens, spinis igneis Americanum. Pluk. alm. 350. t. 225. f. 5.

In hybernaculis nostris humanam altitudinem multum excedit elegans hæc arbuscula. Æstate dium tolerat; etiamsi videatur zonæ calidioris incola. Mihi in America hanc videre non contigit. Fructum unicum elapso anno tulit, pisi magnitudine, & flavicantem. Truncus & rami, minus etiam foliorum costæ, obsidentur aculeis sparsis rectis ex flavo rubentibus. Folia sunt lanceolata, acuminata, juniora villosa, adultiora glabra. Flores inodori in racemis laxis locantur; corolla alba, interdum subpurpurascens; antheris flavis. Per taleas facile propagatur. Floret æstate & autumnno.

TABULA DECIMA QUINTA.

SCABIOSA DIVARICATA.

Ex radice annua caulis excrescit unicus, teres, levi hirsutie scaber, ramosus, patentissimus. Folia sunt pinnatifida, inferiora & summa minus, lobis extimis obovatis dentatisque, in reliquis lineari-lanceolatis integrisque. Flores pedunculis elongatis insident. His involucrum est polyphyllum, inæquale, pilosum, corollaque duplo longius. Flosculi inodori, quinquefidi, æquales parvique pallide purpurascunt; laciniis ovatis, obtusissimis, extrema duplo majore & erecta. Stamina corollam non superant. Antheræ palent. Germen est villosum. Perianthium inferius brevissimum in quinque setas fuscas rigi-

gidas corollaeque duplo longiores abit. Exterius est membrana campanulata, albida, limbo multidentato, quæ postea fructus limbum circumvallat auctum expansumque. Fructus similis est Scabiofæ ochroleucæ. Sub dio fata floret æstate. Sub titulo Scabiofæ Cardiacæ folio Bocconi habetur hæc planta in herbario Gronoviano.

TABULA DECIMA SEXTA.

MORINDA ROYOC. *Lin. syst. pag. 166.*

Morinda americana humifusa laurifolia. *Vaill. æt. 1722. p. 202.*

Morinda suffruticosa, foliis oblongis, angustis, utrinque acutis; radice crocea. *Brown. hist. jam. 1. p. 159.*

Morinda angustifolia scandens. *Brown. hist. jam. 2. p. 160?*

Royoc humifusum, fructu cupressino. *Plum. spec. 11.*

Periclymenum americanum, e cujus radice fit arramentum. *Pluk. alm. 287. t. 212. f. 4.*

Passim in insularum Caribæarum sepibus, ad margines sylvarum, locisque aliis fruticosis reperitur. Dum non sustentatur a vicinis, debilis procumbit. Caterum inter fruticum ramos suffulta erectam formam assumit, ramusculis tamen suis, (qualis hic repræsentatur,) varie propendentibus nativam prodens debilitatem. Truncus lignosus cortice cinereo vestitur. Rami juniores sunt quadrangulares. Folia sunt opposita, obverse ovata vel lanceolata, basi attenuata, petiolata, obtusa cum brevi acumine vel simpliciter acuta, nitida, integerrima. Receptaculum commune inæqualiter subrotundum colligit germina infera in capitulum, quod in fructum communem abit flavum, succulentum, mollem fectidumque. Corolla nivea est. Anthera sulphureæ. Semina albida, hinc turgida, illinc compressa & membranacea. Ex seminibus a me allatis germinavit in hybernaculis nostris, vegetat adhuc dum latissime, floret quotannis, sed fructum dare recusat. Radix ramosa, extus subflavicans, teres, constat parte lignosa albicante durissimaque, & hanc circumdante multo alburno caroso succique crocci plenissimo. Ex hac spiritus vini principium tingens extrahit, tincturamque croceam efficit. Aqua etiam ilico simili colore tingitur, sed qui intra paucas horas nuntatur in purpureo-fuscum. Infusum per chartam emporeticam filtratum limpidissimumque sedimentum deponit saturate purpureum. Forte esset hæc radix apta tincturis in usu æconomico, quæ certe magna colligi copia in zona torrida posset.

TABULA DECIMA SEPTIMA.

DIGITALIS PARVIFLORA.

Per novem jam annos elegans hæc planta in horto perennat, & floruit quotannis a Julio ad Septembris finem. Neque reminiscor, undenam introducta in hortum fuerit. Primo vere folia radicalia plura e terra promit, quale unum adpingi curavi. Sub Junii finem caules sequuntur stricti, firmi, simplicissimi, angulati, glabri, duos tresve pedes alti. Folia sunt oblonga, acuta, sessilia, glabra, superne interdum vix sensibilibus denticulata, marginibus & venis in dorso primariis villosis albidisque. Caulis terminatur in spicam foliosam. Flores sedent solitarii in axillis. Calycis foliola duo inferiora paulo latiora sunt, & obtusiora. Petali ferruginei, foris sæpe subflavicantis, & villosiusculi labium superius est integrum ac obtusissimum; inferius trifidum, lacinia intermedia pauxillo longiore. Stamina sunt

sunt quatuor, sed adstat in plurimis floribus ad latus staminis brevioris stamen quintum, & ipsum anthera donatum. Reliqua sunt, uti in caractere Linnæano. Habitu igitur planta est proxima Digitali ferruginæ, a qua distinguitur corollæ parvitate, labiique inferioris brevitate. Synonymum non novi.

TABULA DECIMA OCTAVA.

GERANIUM CICONIUM. *Linn. syst. pag. 454. Aman. acad. 4. p. 282.*

Geranium cicutæ folio, acu longissima. *Baub. pin. 319. prodr. 138.*

Geranium apulum Coriandrifolium. *Column. cephr. 1. p. 136. t. 135.*

Coll. 1. 310
Planta est annua & diffusa, pubescens tota, foliis tamen vix notabiliter. Hæc sunt petiolata & bipinatifida: foliolis varie incis, decurrentibus, obtusis. Pedunculi umbellati gerunt flores pentandros petalis donatos obsolete purpureis. Calyces laxi, rugosi & striati terminantur in aristam. Rostra aut recta sunt, aut incurva. Semina pilosa. Sub dio creseit, & ex seminibus delapsis sponte quotannis provenit. A Geranio gruino Linnæi foliis valde tenuiusque dissectis facile dignoscitur.

TABULA DECIMA NONA.

GERANIUM SIBIRICUM. *Linn. syst. pag. 456. Burm. ger. n. 5. p. 17.*

Ex radice perenni quotannis plures caules herbacei atque annui enascuntur, qui sunt diffuse dichotomi, geniculati, ferme teretes, glabrique. Stipulæ ad dichotomias utrinque adstant lanceolatæ & acuminatæ. Folia sunt opposita, quinquepartita: laciniis inæqualiter pinnatifidis acutisque. Pedunculus foliis longior ex dichotomiis, vel jam factis, vel talibus evasuris egreditur, superne bracteis duabus munitus, & semper a me observatus uniflorus. Calycis foliola sunt hirsutula breviterque aristata. Petala dilute purpurascencia sine striis ullis vix calycem superant, aut integerrima, aut leviter emarginata. Stamina sunt fertilia decem. Plantæ sub dio libere crescentis divaricatio sæpe summa est, quam iconce exhibitam non cepisset chartæ forma; hinc minus divaricatam in olla crescentem tabula habet. Floret Majo & sequentibus.

TABULA VIGESIMA.

PASSIFLORA MINIMA. *Linn. syst. pag. 599.*

Passiflora seu Flos Passionis curassavicus, folio glabro trilobato & angusto, flore flavescere omnium minimo. *Pluk. alm. 282. t. 210. f. 3.*

Passim crescentem inveni hanc plantam æque in Continente Americæ, quam in insulis adjacentibus, ubi fruticosa amat aprica. Baccis suis nigris mollibusque cum Passiflora nigra in observationum parte altera descripta convenit, uti etiam reliquo habitu, sed differt foliis margine non scabris, floribusque. Fusissime & optime descripsit hanc plantam Læfingius, prouti videre est ex edito ejusdem itinere pagina 247; quare supersedeo. In hybernaculis nostris latissime excrevit.

TABULA VIGESIMA PRIMA.

JATROPHA URENS. Linn. *hst.* pag. 636.

Ricinus tithymaloides americanus lactescens & urens, floribus albis. *Comm. hort.* 1. p. 19. t. 10.

Ricinus lactescens, fici foliis, spinulis mordacibus armatis. *Pluk. alm.* 320. t. 220. f. 2.

Frutex duos quatuorve pedes altus, parum lignosus, trunco unum alterumve pollicem in diametro æquante, lacteoque succo satens, armatur, in ramis præcipue junioribus folisque, aculeis albis, subulatis, rectis reflexisque, & urentissimis; unde incommodissimum iter efficiunt pediti; sicuti mihi sæpius molestissima fuit obambulanti in sabulosis oppidi Corro, Metropolis Provinciæ Venezuela in Americæ Continente, ubi magna copia inter Capparides aliosque frutices crescit. In hybernaculis nostris calidissimis late vegetat, floretque quotannis diverso tempore; sed diu nec æstate ferre sine languore potest, quin sæpe pereat. A foliorum lapsu cicatrices albæ remanent. Sunt vero illa longe petiolata, basi cordata, alterna, semitriloba, rarius subquinculoba, acuta, marginibus dentato-aculeatis. Cymæ terminales sustinent laxæ flores subsessiles niveosque. Fæminei sunt pentapetali; foliolis obovatis, revolutis; calyceque margine quinquedentato pedunculum brevem crassumque terminante. Masculi flores calyce penitus destituuntur, & sunt monopetali hypocrateriformes; limbi quinquedidi laciniis ovatis. Fructus quoque aculeis munitur. Folia nec apud nos, nec in loco natali, palmata dici merentur; quin sæpe etiam sint ipsi lobi brevissimi; unde forte est diversa a planta Linneana, quam afram asserit Commelinus.

TABULA VIGESIMA SECUNDA.

CITHAREXYLUM QUADRANGULARE. Jacq. *hst. amer.* pag. 186.

Fortasse elegans hæc arbor est mera varietas Citharexyli cinerei Linnæi. Differt tamen ab eadem, quam citato loco fuscè descripsi, baccis maturis rubentibus, & ramis (etiam brachium crassis) omnibus, teretibus quidem, sed per costas tamen quatuor decurrentes inæqualibus. Et propterea etiam ipsi incolæ utramque distinguere norunt. Cæterum est etiam cortex cinereus, & reliqua conveniunt omnia; unde descriptione supersedeo. In hybernaculis floret quotannis, postea folia demittit omnia, nec fructum perficit ullum. Quotannis etiam putari debet ob nimiam ramorum luxuriam; nec enim essent hybernacula his capiendis; dum quolibet anno ad duos tresve pedes elongentur. Hinc hybernaculis vastioribus ornamento est.

TABULA VIGESIMA TERTIA.

DOLICHOS UNGUICULATUS. Linn. *hst.* pag. 482.

Dolichorum & Phaseolorum ex descriptione difficilis est cognitio; quamobrem hunc iconè propono, quem in proximis tabulis plures sequentur alii, quos jam catalogos habeo. Planta annua est totaque glabra; caule volubili; foliolis lanceolato-ovatis acutisque; & pedunculis capitatis paucifloris & erectis. Ut plurimum flores bini pedunculos terminant, quibus jam in fructum abeuntibus, prodit flos adhuc unus alterve. Calyx dilute vires, & est scabriusculus. Vexillum externe & carina albicant. Stigma longa barba donatur. Legu-

gumen teres, leviter torulosum glabrumque definit in apicem recurvatum acutum & superne canaliculatum. Semina sunt albida cum hilo niveo. Primo vere in hybernaculis culta, æstatem sub dio transigere potest.

TABULA VIGESIMA QUARTA.

CLEOME PENTAPHYLLA. *Linn. syst. pag. 447.*

Sinapistrum indicum pentaphyllum, flore carneo, minus, non spinosum. *Sloan. hist. jam. 1. pag. 294.*

Quinquefolium lupini folio. *Baub. pin. 326.*

Capa-Veela. *Rheed. mal. 9. p. 43. tab. 24.*

Planta est annua, elegans, fœtida, erecta, aut glabra tota, aut inferne pilis raris adspersa, caule tereti & ramoso. Folia caulina & ramea sunt quinata omnia: foliolis obovatis, acutis, tenuissime serratis. Folia floralia sunt ternata, obovata, obtusa, integerrima, infima breviter petiolata, reliqua sessilia. Hæc laxè decorant racemum longissimum, dum ex alis suis (nec tamen singulis) emittunt pedunculum patentem & uniflorum. Calycis foliola sunt lanceolata. Petala alba aut carnea. Germen pedicello purpureo longo tenuique insidet, circum quem filamenta locantur sena concoloria & æqualia. Siliqua pilis rigidis obtulis brevissimisq; scabra est, hinc punctata videtur. Æstate diu quidem tolerat, lætius tamen in hybernaculis moratur.

TABULA VIGESIMA QUINTA.

CORONILLA CRETICA. *Linn. syst. pag. 491.*

Coronilla cretica herbacea, flore parvo purpurascente. *Tourn. cor. 44.*

Radix fibrosa, sub dio apud nos annua, in hybernaculis asservata per hyemem interdum perennans, caules emittit plures decumbentes, ramosos, herbaceos, sulcato-striatos, nitidos vel subpilosos, duos tresve pedes longos. Costæ sulcatæ foliola sustinent numero incerto undecim, tredecim, vel quindecim, deficiente interdum impari, obovata, glabra, obtusissima, non raro retusa. De axillis egrediuntur pedunculi communes, gerentes in extremitate flores ut plurimum quinque, tum etiam pauciores vel plures; qui Linnæum characterem exactè sequuntur. Vexillum est subcarneum cum striis purpureis, aut etiam his destitutum. Alæ aut albicant, aut carneæ sunt. Carina longitudine alarum est alba cum apice fusco. Legumina sunt acuminata. Semina flavescent pallide. Floret æstate.

TABULA VIGESIMA SEXTA.

MESEMBRYANTHEMUM FORFICATUM. *Linn. syst. pag. 346.*

Planta est lignosa, fruticosa, tota glabra, & debilis, habitu similium congenerum. Truncus & rami annosiores sunt teretes & cinerei. Juniores autem sunt ancipites. Folia fasciculatim ramos ornant opposita, basi leviter & sæpe vix connata, cymbæformia, dorso integra nec crenata, obtusa cum acumine, obsolete punctata. Puncta sive tubercula pauca di-

distincte videntur, nisi folia, ut pelluceant, luci opposita considerentur, quando tunc in conspectum numerosa prodeunt. Flos solitarius terminat ramos, erectus, petalisque præditus rubris & linearibus. Floret æstate sub dio.

TABULA VIGESIMA SEPTIMA.

LOBELIA LONGIFLORA. *Linn. syst. pag. 583. Brown. bist. jam. p. 322. Jacq. bist. amer. pag. 219.*

Rapunculus aquaticus, foliis cichorei, flore albo, tubo longissimo. *Sloan. bist. jam. 1. p. 158. t. 101. f. 2.*

Trachelium fonchi folio, flore albo longissimo. *Phun. ic. 253. f. 1.*

Et floris integrum characterein, & plantæ descriptionem dedi in Historia selectarum stirpium Americanarum, quibus hic non repetendis addam sequentia. Dum in nostris hybernaculis planta servatur, virescit per integrum annum, eosque plures durat. An perennet in solo natali, ignoro; at radix ibidem sæpe multiceps videtur hoc affirmare. Semina matura fert apud nos quotannis omnino numerosissima. Quando in hybernaculi stat loco, ubi aer non renovatur, atmospheram effluviis implet, pulmone & odoratus organo infestis, ut ibidem cum difficultate quis permaneat. Lac de læsa planta emanans, linguæ imprimit sensum ardoris. Apud nos a Julio ad Decembrem floret.

TABULA VIGESIMA OCTAVA.

CRATEGUS PUNCTATA.

Arbor annum nunc agens forte duodecimum, altitudinem acquisivit decempedalem, ramos spargit diffusos, & sub dio hyemes nostras optime perfert, florens sub finem Aprilis, fructusque dans Augusto maturos. Ex horum satis seminibus nullum mihi unquam germinavit; sed pyro insita propagatur facillime. Spinis plane nullis armatur. Folia sunt obovata, acuta, basi attenuata, inæqualiter duplicato-ferrata, & utrinque glaberrima. Stipulæ sunt lineares, ciliato-ferrata & eaduceæ. Ramusculos teretes glabrosque terminant racemi compositi, partialibus plerisque trifidis. Floribus styli sunt tres aut duo; quos aut plures, aut pauciores nunquam inveni. In fructu carnosio ossicula sunt durissima numero stylosum. Color illi est ex aurantio rubellus cum adspersis punctis fuscis: carni albidus. Ex Hollandia huc transvecta fuit sub arboris Americanæ ignotæ titulo.

TABULA VIGESIMA NONA.

BYTNERIA MICROPHYLLA.

Inveni hunc fruticem anni 1757. mense Februario in fruticetis maritinis apricis, loco arenoso, ad ipsam viciniam oppidi Port au Prince in insula Domingo, foliis floribusque tunc plane destitutum, sed folis fructibus onustum; quos collegi, mecumque in Europam redux attuli. Ex his ante octo annos terræ mandatis aliquot nunc frutices lætissime in caldariis vegetant decempedales; qui quotannis autumnis flores quidem producant numerosissimos, sed fructum nedum dedere ullum. Habitus frutici singularis est. Disperditur in ramos

mos distichos, alternos, sensim decrecentes, magis minusve flexuosos, horizontaliter porrectos, & protensos super alios frutices, ut debiles sese sustineant. Totus frutex glaber est. Truncus lignosus, teres & inermis cortice vestitur cinereo. Istiusmodi sunt etiam rami seniores. Juniores autem sunt virides, nitidi, lenti, subangulati; armanturque ad breves distantias toti aculeis subulatis, compressis, sursum erectis, deciduis in ramis senescentibus. Ad horum singulorum latera horizontaliter egrediuntur folia duo (aut unicum) brevissime petiolata, ovata vel obverse ovata, integerrima aut apice varie & inæqualiter dentata, tota inermia, nunquam majora quam illa, quæ in tabula exhibentur. Pedunculi filiformes & uniflori in axillis foliorum plures a tribus ad novem sibi mutuo succedunt, ut in quavis ala flos fere unicus expansus habeatur. Hic inodorus & ex albo purpureoque varius caractere gaudet illo, quem in Historia Stirpium Americanarum descripsi. Cujus generis ut pateat, intelligaturque evidentius structura singularis, exhibui primo florem magnitudine naturali; tum eadem etiam magnitudine fructum integrum pentacoccum, capsulam unam sejunctam, semenque exemptum. Tandem microscopio ad duplum aucta addidi florem denuo integrum; petalum unum; nectarium totum, ad cujus latera utrinque conspicitur anthera filamento brevissimo affixa; & hujusce nectarii foliolum singulare. Denique germen adstat, forte centies lente adauctum. Differt itaque nova hæc species momentis pluribus a *Byrneria* Linnæi scabra, quam in Americanarum Historia Stirpium dixeram aculeatam, videlicet foliis inermibus, trunco ramisque majoribus teretibus, pedunculis unifloris & floribus semipurpureis.

TABULA TRIGESIMA.

MELOCHIA PYRAMIDATA. Linn. *syft.* pag. 451.

Melochia herbacea tenuissima ramosa, foliis oblongo-ovatis, florum umbellulis lateralibus, foliis approximatis. Brown. *hist. jam.* 3. p. 276.

In systematis ultimo editi citato loco reducit ad hanc speciem Linnæus *Melochiam* meam Domingensem. Hæc, quæ frutex est lignosus, humanam sæpe excedens altitudinem, certissime distincta est a *Melochia pyramidata*, tota apud nos herbacea, quantumvis habitu satis congruant. Sed an magis esse pyramidata potest species illa, cui Læsingius tribuit folia parva duarum triumve linearum longitudine, petiolos hirsutos unamque lineam longos, caules frutescentes & flores albos? Nec etiam Læsingiana illa planta esse mea Domingensis potest, nec magis esse Linnæi pyramidata. Aut igitur omnes hæ plantæ sunt species distinctæ; aut præter modum variant; aut depicta hæc mea non erit pyramidata Linnæi. Est vero huic in caldariis nostris cultæ caulis teres, glaber, erectus & bipedalis. Rami alterni foliis opponuntur, & inter utraque exoriuntur pedunculi communes umbellati semipollicares. Florum corolla semper est purpurea. Folia sunt lanceolata, petiolata, acuta, obtuse ferrata, glabra, duos tres quatuorve pollices longa. Sata primo vere, floret æstate, & semina dat matura Septembri.

TABULA TRIGESIMA PRIMA ET SECUNDA.

BROMELIA KARATAS. Linn. *syft.* pag. 232. jacq. *hist. amer.* pag. 90.

Karatas foliis altissimis, angustissimis & aculeatis. Plum. *gen.* 10.

Meretur omnino elegans & rarissime in hortis Europæis florens hæc planta iconè accurata illustrari. Hinc tabula ex modo indicatis prior magnitudine illa, qua in hortis Cæsareis Viennensibus fructigera jam sæpius conspecta fuit, stirpem exprimit integram, foliis

lis foliis ob nimiam longitudinem truncatis. Altera tabula eandem exhibet longitudinaliter diseissam totam, ut interiora pareant. Sic caulis spectatur nullus, nisi quis caulem fortasse saluter partem illam supremam radicis elongatæ, e qua folia superiora egrediuntur. Radix novellæ plantulæ, e semine natæ, exigui bulbilli speciem refert, emissis fibris teretibus longisque adauctæ. Bulbillus ille per subsequos annos paulatim producit in corpus ovatum, fibris percurrentibus subligneum, albidumque, e quo folia presse sibi succedentia superiora ortum ducunt. Hoc tandem corpus contrahitur in collum, cuius extremitati multicipiti flores aggregatim numerosi insident, paleis membranaceis fuscis oblongis atque extus villo fusco partim obductis ab invicem distincti. Convexum semipedalis diametri discum simul efficiunt, omnino ducenti aut trecenti flores inodori, sere tripollicares, corolla rosea calyce & germine villo ferrugineo adspersis, in fructu persistentes quidem, sed mutati emarcidique. Fructus ovales & tres pollices longi obducuntur lanugine fusca, quæ tollitur facile. Cortex coriaceus & ex fusco flavoque varius carnem continet raram, succulentam, albidam, sapore acido dulci præditam, & subtrilocularem; in qua semina nidulantur plurima subrotunda, glabra & fusca. Decorticata caro palato non displicet, modo abunde maturi sint fructus; tunc enim levis tantum acor percipitur, quem facile obtundit iuncta dulcedo mellea; at, quod fatendum idem est, raro istiusmodi occurrunt. Immaturi stuporem dentibus inducunt, fauciantque interdum comedentis palatum & gingivas. Quamcunque tamen fuerint maturitatem adepti, immoderatus affecisse dolore linguam aliquo, crebræ observationes docuerunt. Summam tamen acrimoniam illam in fructibus Viennensibus non fui expertus; sed absuit etiam in illis dulcedo illa mellea. Proles novæ e radice ad latera matris enascuntur. Semina quoque nostrorum fructuum facile germinarunt. Folia numerosa, subulato-linearia, canaliculata, mucronata, ciliato-spinosa spinis sursum arcuatis valdeque pungentibus, basi villo (externa quidem densissimo) ferrugineo nitidoque vestita, erecta, minus rigida quam in cognitis mihi congeneribus, hinc superne plerumque reflexa, humanam sæpius altitudinem excedunt. Caribæo vocabulo incolis Karatas appellatur. Reperitur in locis montosis & sylvaticis, ut plurimum ad truncum arbusculæ, cuius umbra fruatur. Illustris Linnæus credit hanc Bromeliæ speciem esse diversam a Pisonis Caraguata Acanga, qua super re iudicium ferre nequeo. In tabula priorè adstant fructus integer, idemque cum transverse tum longitudinaliter diseissus, una cum semine. Jam destituerat planta, dum animo suscipiebam huius operis editionem; unde florem ejusdemque partes in tabula exponere non potui. Si qua florebit denuo, curabo, ut apto loco sistantur.

TABULA TRIGESIMA TERTIA.

GEROPOGON GLABRUM. *Lim. syst. pag. 1109.*

Tragopogon gramineo folio, glabrum, flore dilute incarnato. *Raj. suppl. 149.*

Tragopogon calycibus corollæ radio longioribus, foliis integris, seminibus levibus: disci plumosis, radii setaceis. *Lim. hort. upf. 243.*

Planta annua est erecta & pedalis. Aprili sub dio sata dat flores mense Augusto. Tota glabra est, læsaque lætescit. Folia sunt angusto-ensiformia, acuminata & sessilia. Floribus erectis calyx est plerumque heptaphyllus. Corolla coloris carnei. Semina glabra & vix aspera, radii striete rigideque patentissima sunt; intermedia stant erecta. Illa pilis paucis inæqualibus simplicibusque coronantur. Hæc pluribus, magis tenuibus plumosisque. Calycis basis interdum pubescit.

TABULA TRIGESIMA QUARTA.

PHASEOLUS RUFUS.

Synonymam hujus plantæ non reperio. Annua scandit caule ramisque volubilibus & vix visibiliter pubescentibus. Petiolorum communium bases petiolique proprii paulo pubescunt manifestius; magis iterum calyces & pedunculi. Foliola glaberrima sunt vere Phaseoli vulgaris, at minora; a Phaseoli inamœni foliis hinc constanter diversissima. Stipule sunt exiguae & acutæ. Racemi petiolis duplo breviores gerunt flores geminatos aut ternatos; at non una florentes. Flores cum floribus Phaseoli inamœni ita congruunt figura, magnitudine & colore, ut distingui nequeant. Scilicet carina & vexillum obverse cordatum concavum reflexumque virent. Alæ oblongæ, concavæ & erectæ initio sunt coloris nivei, qui brevi transit in sordide flaventem. Legumen compressum & acuminatum semina duo vel tria continet inæqualiter ovata, parum compressa, ex saturate rubro ferruginea, sive rufa. Floret sub dio mense Augusto. Semina perficit Octobri. Patriam ignoro. Foliis & semine a Phaseolo inamœno, seu species propria, discriminatur.

TABULA TRIGESIMA QUINTA.

CONVOLVULUS FARINOSUS. *Limn. mantis. part. 2.*

Planta annua sub dio fata floret Septembri, & pauca vel nulla ante ingruentem hyemem semina perficit. In caldariis locata floret jam initio Augusti. Caules, petioli, pedunculi, foliaque nedum rite evoluta, vix conspicua pube obducuntur. Caules volubiles scandunt, ad extremitates subineani, ac veluti farina adpersi, cæterum virentes. Folia sunt cordata, obsolete & inæqualiter repanda, glabra, basibusque sæpe productis subangulata. Pedunculi ex foliorum alis exeunt solitarii, pauciflori, rarius uniflori. Calycis glabri & pallide virentis foliola sunt acuminata. Petali carnei & subinfundibuliformis limbus est obtusus & semiquinquefidus. Tubi pars inferior est quinesulcata. Antheræ oblongæ erectæque pallide cærulescunt. Stigmata duo linearia ferme æquant ipsum longitudine stylum. Capsula glabra, fusca, subrotunda, obsolete tetragona, quadrilocularis, quadrivalvis. Semina solitaria, atra, hinc angulata, illinc subrotunda, levissime villosa.

TABULA TRIGESIMA SEXTA.

VIBURNUM DENTATUM. *Limn. syst. pag. 218.*

Arbuscula Virginica hyemem nostram sub dio perfert, floruitque jam bis sub Junii finem, at fructum baccatum, nedum maturum, dimisit, fortasse nimis adhuc tenella. Cortice vestitur glabro fuscoque. Folia habet ovata, acuminata, opposita, petiolata, facie glabra, dorso levissime pubescentia, argute serrata, per nervos laterales ex nervo medio usque in apices dentium oblique adscendentes in initio valde plicata, postea tamen expansa & planiora; in ramis junioribus florentibus interdum terna. Cymæ terminales. Flores albi.

TABULA TRIGESIMA SEPTIMA.

SALVIA VIRGATA.

Sub titulo *Salviæ pyrenaicæ* semina hujus plantæ accepi. Non potui ad ullam Linnæanam speciem reducere; quare proposui ceu novam. Fert optime calum nostrum; quin etiam de semine delapso sponte proveniat. Primo anno folia dumtaxat produxit radicalia, altero caules. Sunt autem illa oblonga, obtusa, basi cordata, petiolata, per venas numerosissimas contracta & rugosissima, crenulata, margine sinuato-undulata, superne atrovirentia & glabra, nervo tamen medio excepto, qui, uti etiam petiolus venæque dorsales, villis instruitur, sex vel novem pollices longa, & duos tresve lata. Folia caulina, inferiora petiolata, superiora sessilia, sunt crenato-dentata, rugosa, vix hirsuta. Caules hirsuti, obtuse quadrangulares, erecti, stricti, quadripedales, ramis longis ad angulum acutum adscendentibus aucti, cum his terminantur in racemos virgatos longosque. Bractæ integræ, cordatæ & acutæ excipiunt singulæ flores ternos breviter pedunculatos. His est calyx rugosus, hirsutus, sulcatus & bilabiatus. Labium superius est latius & levissime bi- vel tridentatum; inferius est bifidum: dentibus acuminatis. Corollæ aut niveæ, aut pallide rosæ, aut cæruleæ, labii inferioris lacinia laterales sunt lanceolatæ. Antheræ susceunt. Semina sunt atra. Floret a Julio ad Novembrim.

TABULA TRIGESIMA OCTAVA.

CYNANCHUM ERECTUM. *Linn. syst. pag. 192.*

Apocynum primum latifolium. *Clus. hist. 1. pag. 124.*

Apocynum folio subrotundo. *Baub. pin. 302.*

Syriam agnoscit patriam hæc planta, quam invenisse se circa Tripolim, tum etiam circa Birram ad Euphratem, asserit Rauwolfius. Frutex totus glaber, inordinate ramosus, quinque vel sex pedes altus, erectus, debilis. Rami teretes & flexiles cortice vestiuntur cinerascens; læsi succum nullum fundunt; juniores leviter compressi virent, parumque intorquentur, ac si si volubiles evasuri essent. Folia cordata, acuta, integerrima & glauca per petiolos breviores sibi opponuntur, nivenique liquorem læsa stillant. Cymæ axillares compositæque flores sustinent plurimos niveos & odoratos. Nectarii sunt foliola quinque, alba, petaliformia, stylo duplo breviora, patula, cum petalis alternantia, germinique inserta. Squamæ staminiferæ quinque, gibbæ, germini intra nectarii foliola impositæ, stylo accumbentes, interne uniloculares. Filamenta decem, adscendentia, singula vicina duo ex eodem puncto inter duas squamas proximas. Antheræ oblongæ, erectæ. Stylus indivisus, inverse fusiformis supra bifidum germen in collum coarctatur. Stigma obtusum bifidumque. Fructum in horto necdum tulit. Hyemem agit in hybernaculo. Junio & Julio floret sub dio.

TABULA TRIGESIMA NONA.

MALVA PARVIFLORA. *Linn. syst. pag. 460. sp. pl. pag. 969.*

Malva tingitana, flore cæruleo, parva. *Pluk. alm. 283. t. 44. f. 2.*

Planta annua sub dio in horto seritur, floretque Julio & Augusto. Afra hæc species maximam similitudinem habet cum Europæa Malva rotundifolia; a qua imprimis distinguitur canle non prostrato, sed erecto, ramis tamen sæpe patentibus valde diffusisque. Tota
le-

levissime pubescit, & scabriuscula est; sæpe iterum ferme glabra. Folia sunt subrotunda, dentata, & ad oras magis minusve lobata. In alis flores pauci glomerati breviterque pedunculati locantur. Calycis glaberrimi foliola exteriora linearia sunt. Interior in fructu patet. Petala oblonga, emarginata pallideque purpurascencia calycem vix superant. Arilli rugosi oris lateralibus sunt obsolete dentati.

TABULA QUADRAGESIMA.

MALVA VERTICILLATA. *Linn. syst. pag. 460.*

Malva sinensis, annua, erecta; flore minimo. *Kitchise. Rand. act. philos. vol. XXXII.*

Malva sinensis erecta, flosculis albis minimis. *Boerb. lugd. 1. pag. 268.*

Malva annua rotundifolia, floribus omnium minimis albis pentaphyllis, verticillatim genicula ambientibus. *Moris. hist. 2. pag. 521. num. 4.*

Ex radice annua & fibrosa stricte erigitur caulis teres, parum scaber, sesquipedalis aut etiam altior. Folia sunt subrotunda, basi cordata, dentato-ferrata, margine septemlobato, facie glabra, dorso haud valde pubescentia. Stipulae sunt ovatae & acutae. Pedunculi uniflori & breves aggregatim axillis foliorum insident. Calyx est scaber; exterior ex tribus foliolis lanceolatis; interior in fructu connivens. Petala ex oblongo obverse cordata pallent cum oris supremis purpureis. Sub dio sata floret Julio & Augusto.

TABULA QUADRAGESIMA PRIMA.

LAVATERA CRETICA. *Linn. syst. pag. 461. hort. upf. 202.*

Malva cretica annua altissima, flore parvo ad alas umbellato. *Tourn. cor. 2.*

Malva annua hirsuta, foliis hederæ instar angulosis. *Moris. hist. 2. pag. 521. f. 5. t. 17. f. 5.*

In horto sub dio sata, flores autumnò producit, pauca ante hyemis adventum matura dat semina, tuncque perit, humanam fere altitudinem adepta. At sata in olla, dum ingruente frigore transfertur in hybernaculum, per integram ibi hyemem viret, novosque flores jam Februario producit, fructus maturos Junio mense. Atque sic jam tertiam perennans agit ætatem, & tamen nec lignea aut vere fruticosa. Tota planta tomento, imprimis in foliis, sed tam brevi obducitur, ut in figura omitti potuerit aptius quam exprimi. Rami sæpe jam intimam caulis partem ornant, multi atque diffusi. Folia sunt subrotunda, ora subquinq̄esida, basi haud cordata, obtuse dentata. Inferiora plerumque obtusa, planiora minusque incisa. Superiora, qualia sunt omnia in ramo picto, profundius divisa, acuta, & magis minusve plicata. Stipulae sunt lanceolatae, acuminatae & integerimae. Pedunculi uniflori ex alis foliorum bini vel terni, rarius plures, egrediuntur. Calyx est subtomentosus. Petala obverse cordata simulque oblongiuscula dilute purpurascunt. Fructus umbraculo destitutus arillos continet circiter octo.

TABULA QUADRAGESIMA SECUNDA.

STATICE ARMERIA MAJOR.

Statice Armeria. *Linn. spec. pl. 1. a. pag. 349.*

Gramen marinum majus. *Chuf. paun. 327.*

Caryophyllus montanus, sive mediterraneus. *Lob. ic. 452.*

Caryophyllus montanus major, flore globofo. *Bauh. pin. 211.*

Tota planta habitu non minus quam florum structura & colore convenit cum Caryophyllo montano minore Casparis Bauhini; atque etiam propterea recentiores Botanici, sicuti jam diu Linnæus, & nuper quoque Hallerus, alteram pro alterius varietate habuerunt. Solum discrimen invenio in foliis, quæ sunt in hac depicta majore ex longo lanceolata, acuminata cum apice incurvo, plana, cum oris albicantibus nervisque obsoletis. Sed video, discrimen hoc esse constantissimum in culta planta; adeo ut neutra in alteram ætate transmutetur; neutrius semina sata aliam quam stirpem matrem referentem plantam producant; nec inter nostrates sylvestres, minores omnes vereque graminifolias, unquam aberrantem ullam & ad latifolium accedentem conspiciere mihi licuerit. Floret altero a sætione anno. Radix sapore gaudet adstringenti.

TABULA QUADRAGESIMA TERTIA.

SILPHIUM TEREBINTHINACEUM.

Ex acceptis a clarissimo Davide Royeno, satisque Schemnitzii sub dio seminibus excreverunt plantæ, quæ primo anno sola folia produxere radicalia, altero flores. Scilicet tunc ex radice fusiformi longaque caulis solitarius & bipedalis enatus fuit, qui, sub finem Octobris primo decoratus flore, mox ingruente frigore periiit. Radix in hortum Vindobonensem a me translata, facta triceps, altero anno tres caules emisit sexpedales, annuos, glabros, erectos, firmissimos, solidos, teretes, superne paniculatos, at cæterum in toto decursu ramo nullo ornatos, ad distantias foliosos. Radicalia folia & caulina inferiora sunt ampla, cordata, acuta, erecta, utrinque (dorso tamen magis) scabra, ad oras acute denticata pilisque ciliata brevissimis, alterna, venulis referta anastomizantibus numerosissimis, nec tamen rugosa. Petioli longi, amplexicaules, glabri aut scabriusculi. Folia caulina subsequa sunt similia, sed ad basin haud cordata. Reliqua magis oblonga & semiamplexicaulia; summa integerrima, sessilia, concava. Pedunculi elongati, teretes, aphylli plerique; paucissimi foliolis duobus oppositis instruuntur. Flos terminalis in caule floret primus. Ultra hunc, in fructum jam abeuntem, producuntur postea pedunculi in panicula laterales, seseque sic mutuo excipiunt. Omnes flores expansi spectant orientem. Odor floris, qualis solet esse in Helianthis. Calyx communis imbricatus, nitidus & subrotundus constat foliolis concavis, obtusis; extimis ovatis, brevioribus atque erectis; interioribus lanceolato-oblongis, longioribus & superne patentibus in flore, in fructu erectis. Corollulæ fæminæ ligulæ in radio circiter triginta, calyce duplo longiores, patentissimæ, luteæ, apice inæqualiter in tres duosve denticulos incisæ, communiter bifurcata. His stigmata duo, & germen magnum, obverse ovatum, glabrum, compressissimum apiceque bidentatum. Hermaphroditorum in disco numerosorum corollulæ saturatius luteæ successive decidunt a germine primæ, post has tandem radiales. Est vero hermaphroditis stylus stigmatate simplici obtusoque terminatus & corollulæ concolor. Anthera nigricans. Et germen subfiliforme obtusum & pubescens. Semina radii figuram habent sui germinis, fusca, nitida & coronata margine parvo bidentato. Hermaphroditorum in disco semina columnaria

&

& tetragona abortant omnia. Receptaculum leviter convexum instruitur paleis oblongis & membranaceis. Semina maturefcunt initio Novembris. Tota planta dat lafa succum terebinthinacei odoris. Patriam ignoro. Ut idea nafceatur totius elegantiffimæ hujusce plantæ, tabula exhibet difceiffi in B caulis fuperiorem partem. Tum infimam ejusdem caulis partem DC, ubi in D pars difceiffa unius capitis radicalis confpicitur. Inter A & C pars magna caulis defideratur. Folium etiam radicale, quod maximum planta habuit, non coloratum venisque folummodo notabilioribus inftitutum fiftitur. Aliorum petioli funt truncati, ut ne confufio oborta fuiffet. Adfunt quoque flos uterque, femen utrinque vifum, & palea.

TABULA QUADRAGESIMA QUARTA.

CARDUUS PYCNOCEPHALUS. *Linn. fyft. pag. 529. fpec. pl. pag. 1151.*

Carduus nemorofus italicus. Barr. obf. 925. ic. 417.

Carduus pycnopolycephalus fylveftris. Triumf. obf. 100.

Radix fufiformis, vix digitum minimum craffa, fublignofa, intus albicans, cortice veftitur fufco, fibrillisque augetur. Caulis erectus, ramosus, bipedalis, ftriatuſ, a foliorum marginibus alternatim flexuofis decurrentibus ſpinofisque totus criſpus, plure aut pauciore tomento arachnoideo magis minusve albicat. Folia funt oblonga, ſemipinnatifida, dentata cum nervis in ſpinas ſubulatas fufcefcences pungentes rigidasque abeuntibus, antice pubefcentia virentiaque cum plagis intermixtis magis albidis; poſtice ſæpe ſublanata & albidiora, radicalia minus diviſa. Pedunculi omnino inermes & incani unicuique paucosve flores ſuſtinent. Calyx eſt oblongus, ſubtomentofus, imbricatus ex ſquamis lanceolatoſubulatis, ſpinofis, pungentibus, exterioribus magis patentibus. Corolla purpurea cum anthera concolore ſaturatiore limbum habet vix patentem; cujuſmodi floſculus ſingularis etiam depingitur, ad latus adſtante floſculo alio magis patulo, qualem in radio interdum inveni. Calyces cum ſeminibus maturis integri decidere ſolent. Floret Auguſto.

TABULA QUADRAGESIMA QUINTA.

ECHII PLANTAGINEI *Linn. mant. part. 2. pag. 202. an varietas?*

Echio vulgari ſatis ſimile eſt, a quo conſtanter differt imprimis radice dumtaxat annua, dum, ſatum primo vere ſub dio, eodem jam anno floreſcat a Junii fine ad Septembrim uſque, quando fruſtu perfectio planta interit tota. Tum etiam radix in hac planta tenuior & fibroſa colore gaudet plerumque (nec ſemper) rubro, ſanguineumque ſuccum fundit. Cæterum pilofum quidem eſt, at pilis nec rigidis, nec qui in caule ex verruculis nigricantibus oriuntur. Caulis rectus eſt, & pedalis aut altior. Folia oblonga, obruſa, radicalia & inferiora attenuantur in petiolum longum, ſuperiora ſunt ſeſſilia. Radicalia in centenſ individuis horti noſtri nullum habuit latiora aut magis ovata, quam ſunt illa, quæ in tabula repræſentantur; quare de ſpecie dubito. Flores locantur, veluti in Echio vulgari, in ſpicis folioſis elongatis & ſecundis, eademque figura ſunt præditi, ſed colore magis diluto, & filamentis albidis corollam non excedentibus, imo ut plurimum brevioribus, ſtyloque albo ſubhiſſuto breviori.

TABULA QUADRAGESIMA SEXTA.

LATHYRUS TINGITANUS. *Lim. syst. pag. 487.*

Lathyrus pedunculis bifloris; cirrhis diphyllis; foliolis alternis lanceolatis. Roy. prodr.

7. pag. 363.

Lathyrus tingitanus, siliquis orobi, flore amplo ruberrimo. Moris. hist. 2. pag. 55.

f. 2. t. 3. f. 1.

Planta glaberrima & annua, primo vere sub dio facta, floret Julio & Augusto. Caulis ramosus utrinque in marginem tenuem acutumque excurrit. Petioli angulati sustinent duo foliola lanceolata, subtus nervosa, brevissime petiolata, opposita aut alternantia; terminanturque in cirrhos bifidos, trifidos simplicesve. Stipulae sunt lanceolatae & acuminatae, basique in similem auriculam, sed multo minorem, deorsum producantur. Pedunculi plerumque sunt biflori; quos tamen etiam unifloros observavi eodem in individuo omnes. Calyx sub vexillo purpureo. Corolla inodora elegantissime ex purpureo rubet, vexilli discus inferior saturatissime. Carina alis concavis brevior est multoque angustior. Legumen fuscescens ad semina torosum leviterque compressum sex septemve semina continet, vix angulata & ex fusco atroque varia.

TABULA QUADRAGESIMA SEPTIMA.

LACTUCA TUBEROSA.

Sub titulo *Lactucæ creticæ tuberosæ* accepi hujus plantæ semina. Synonymon non reperio. Lacte candido, ad aërem aurantiaco, turget tota, vel adeo in calycibus, ut ex his, etiam non ruditer tactis, illico guttatim exsudet. Radix perennis in crura oblonga dissepitur, foris fusca, albicantia intus. Altero ætatis anno caulem unicum emittit, tertio duos. Folia sunt spinoso-dentata, infima integra, superiora sinuato-pinnatifida. Atque talem altero ætatis anno florentem tabula plantam exhibet. Tertii autem anni caulis alter erat foliis omnibus integris; alter depicto similis quoad folia inferiora; at in hoc caulina erant integerrima; caulis medius elongatus solitario flore terminabatur, auctus ramis axillaribus tribus paucifloris. Folia radicalia quotannis prodeunt obverse lanceolata aut spathulata; ut adeo foliorum suorum figura valde ludat planta. Hæc in hybernaculo, in quo hyemem agit, jam hyeme proveniunt, pereuntque proximo vere, dum caulis in conspectum prodit. Flores brevibus crassisque pedunculis insunt; corollis ex cæruleo dilute purpurascens. Semen nigrum, nitidum, planum, superne breviter acuminatum, instruitur pappo stipitato.

TABULA QUADRAGESIMA OCTAVA.

FORSKOELEA TENACISSIMA. *Lim. syst. pag. 321. mant. 72.*

Chamædrifolia tomentosa mactatensis. Pluk. alm. 97. t. 275. f. 6. Shaw. afr. num. 53.

Ex radice fibrosa & annua caulis affurgit unicus, teres, pedalis vel sesquipedalis, totus ramosus, partim rubens, partim dilute virens, punctis adpersus sanguineis, pilis albis hispidus, erectus. Folia sunt alterna, ovata, basi integra, laxè serrata, acuta, pallidissime virentia, margine pilis brevibus ciliata, utrinque pilis brevissimis vestita, in dorso

re-

rectis, hinc ibidem scabra, in facie apice in uncum acutissimum incurvatis, hinc adhaerentia digitis tangentibus vestibisque. Petioli rubelli, teretes hispidique foliis sunt breviores. Flores axillares gemini bractea suffulciuntur singuli lanceolata acuminata hirsutaque. Inter utrumque florem novus ramus ex ala folii egreditur, unde tunc illi divergentes ad latera rami conspiciuntur. Calycem in plurimis meis plantis semper vidi pentaphyllum. Florem, uti notavit celeberrimus Linnæus, omnino extricatu difficilem inveni, imprimis propter lanam contentam, ex qua successive stamina exsiliunt. Hinc est, quod in systemate sexuali huic plantæ adsignari suus classicius locus ægre possit. Calycis plana & inæqualia latitudine foliola basi atque lateribus hirsutissima sunt. Flores sunt compressi. Filamenta jam extricata invenio longitudine ipsius calycis. Styli sunt toti hirsutissimi. Petala sæpius numeravi octo. Totus flos persistens cum seminibus maturis decidit, sicque feri potest, quum difficulter semina eximantur. Floret in caldariis a Junio ad Septembrem. Ad latus depictæ plantæ mediæ ætatis & nedum valde ramosæ adstant ad duplum auctus flos integer, in quo calyx solus conspici potest; tum foliolum singulare calycis; tandemque calyce avulso lana, quam circumdant octo petala, & ex qua egressi spectantur styli quinque, staminaque evoluta tria.

TABULA QUADRAGESIMA NONA.

DRYPIS SPINOSA. *Linn. syst. pag. 221.*

Drypis italica aculeata, floribus albis umbellatis compactis. Mich. gen. 24. tab. 23.

Drypis Theophrasti Anguillare. Lob. ic. 789.

Spina alba, foliis vidua. Bauh. pin. 388.

Carduus foliis tenuibus spinosis, adinstar Juniperi. Moris. hist. 3. pag. 161. f. 7. t. 32. f. 8.

A pud Sannites per Sulmonensem tractum multis in locis hanc plantam nasci, dicit Michælius, tum etiam apud Nursinos, a quibus herba asinina vocatur eo, quod illam libenter asini depascant. Semina ex Littorali Austriaco ante plures annos in hortum intulit amicissimus Mygindus, S. C. R. & A. Majestati in commercio a consiliis aulicis, ex quo tempore ibidem læte vegetavit, hyemem in hybernaculo transigens. Descriptionem olim a me datam repetam, ut habeatur iconi adjuncta. Michælii certe figura tam erecta cum nostro nullo individuo congruit, nec congruere illam magis cum sylvestribus a se visis asserit modo laudatus vir amplissimus. Ibi enim & in horro nostro diffusissima est planta, ramis inordinatissime denseque mutuo implexis, nunquam nisi in ultimis florentibus ramulis erecta. Nec multo aptior est aliorum figura. Unicum istiusmodi ramulum repræsentari curavi cum additis in magnitudine naturali pistillo, petalo, calyce, capsula & semine. Nata ex seminibus altero demum ætatis anno flores profert. Hyeme arescens tota, emori videtur; at insequente vere, veluti reviviscens, ex aridis ramis numerosos ramulos novos læteque virescentes promit; in decimum jam hic annum perennans. Intipida & inodora est. Rami plurimi, diffusi procumbunt. Extremi florentes eriguntur. Suntque ad folia articulati, subquadrangulares, in latere axillas foliorum inferiorum spectante utrinque sulcati, extremi florentes dichotomi. Componuntur ex cortice fragili & ex medulla filiformi & tenaci. Folia sunt subulata, mucronata, pungentia, nitida, opposita, dorso convexa, antice sulco levissimo exarata, persistentia, alternatim mutuo decussantia: inferiora integerrima; superiora ad basin latiora planiora & oris ciliato-spinosis. Flores sessiles vel brevissime pedunculati in densa dichotomia disponuntur, quæ pro varia ramulorum productione magis est minusve conspicua. Calyx compressus viret. Petala ex carneo albescunt. Antherae cæruleæ. Semina flavent. Floret ætate.

TABULA QUINQUAGESIMA.

ALSTROEMERIA PELEGRINA. *Linn. syst. pag. 249. amæn. acad. vol. 6.*

pag. 247. (Alst. 11. 2. 7.)

Hemerocallis floribus purpurascens maculatis. *Feuill. itin. 2. pag. 711. tab. 5.*

Speciosam stirpem primus in itinerario suo Peruviano Feuilleus descripsit, exhibuitque delineatam, quam crescere sponte, ait, in monte quodam in milliaris ab urbe Lima distantia sito. In Amœnitatibus Academicis celeberrimi Linnæi proluxa ejusdem historia legitur, cum adjuncta Feuilleana in latinam linguam versa. Quare descriptione supersedeo. In horto nostro ex seminibus a Linnæo mecum communicatis jam ab octo annis viguit, habitu non plane simili Linnæanæ atque Feuilleanæ figuris etiam inter se parum discrepantibus. Apud nos caules fuerunt sesquipediales, qui in extremitate flores paucos nutantes tulere. Radicis longa tubera, dum ad ollæ fundum pertingunt, ibidem inflectuntur; ac istiusmodi quædam in icone sistuntur. Hyemem in hybernaculo, mediam æstatem agit sub dio. Floret Julio.

TABULA QUINQUAGESIMA PRIMA.

CHÆROPHYLLUM COLORATUM. *Linn. syst. pag. 214.*

Myrrhis lutea daucoides. *Moris. hist. 3. p. 302. f. 9. t. 10. f. 6.*

Radix fusiformis, foris flavescens, intus alba, odore & sapore aliquo Dauci Carotæ prædita, altero ætatis anno caulem emittit teretem, ramosum, vix striatum, pilis albidis inferne crebrioribus adpersum; & post fructum datum perit. Folia sunt supradecomposita, infima hirsuta, minus media, summa nitida; foliolis ultimis lanceolatis. Vaginæ membranaceæ. Umbellæ compositæ plantæ involucrum universale habent nullum. Radii nitidi ex viridi flavescunt. Partiales umbellæ sunt convexulæ, habentque involucella, quæ constant foliolis circiter octo, ovatis, acuminatis, patentissimis, corollæque concoloribus, nisi quod media sui parte magis vireant. Petala sunt cordata & lutea. Fructus oblongus, teres, nitidus, obtusus. Semina striata, sulcis fuscis, marginibus quatuor elevatis coloris straminei, saporis ingrati nec acris. Floret Majo & Junio. Iconi adstant fructus & corolla in nativa magnitudine. Illyriam pro patria Linnæus assignat.

TABULA QUINQUAGESIMA SECUNDA.

SESELI AMMOIDES. *Linn. syst. pag. 215.*

Fœniculum lusitanicum, minimum, acre. *Tourn. inst. 312.*

Saxifraga parva annua acris, millefolii terrestris folio tenuissimo. *Moris. hist. 3. pag. 273.*

Ammiodes. *Bauh. pin. 159.*

Tota planta nitet. Radix annua albicat. Caulis est erectus, teres, vix striatus, & bipedalis. Folia sunt bipinnato-multifida, radicalia & infima magis oblonga, cujusmodi ad latus depictum adstat, reliqua circumscriptione magis subrotunda: foliolis acuminatis, planis, linearibus, apiceque pallentibus; interdum multo quam in icone angustioribus vereque setaceis. Vaginæ foliorum sunt æquales, nec habent membranam extantem. Involucri utriusque foliola sunt linearia, acuminata, longitudine valde inæqualia. Petala sunt

sunt alba & cordata propter apicem ad basin usque antrosum inflexum. Antheræ purpureæ. Semina parva sapore acri prædita. Fructum seorsim addendum curavi, cum in naturali statu, tum lente auctum.

TABULA QUINQUAGESIMA TERTIA.

TORDYLIUM APULUM. *Lim. syst. pag. 204.*

Tordylium apulum minimum. Col. cephr. 1. p. 122. t. 124. Moris. hist. 3. p. 316. f. 9. t. 16. f. 6.

Seseli creticum minimum. Baub. pin. 161.

Planta in horto sesquipedalis & annua. Folia radicalia in orbem sita atque decumbentia sunt plurima pinnata, quale unum tabula seorsim exhibet, costa tereti. Foliola subrotunda aut magis oblonga, obtusa, laciniata & obtuse dentata, magis minusve pubescentia, brevissime petiolata, opposita, trita inter digitos haud grate odorata, quatuor paria cum impari. Foliola caulina sunt glabra & acuta. Vaginæ striatæ, amplexantes, pilosæ. Caules plures, teretes, erecti, striati, ramosi, pilis præprimis inferne vestiuntur albis densisque. Involueri foliola sunt setacea. Radii umbellæ universalis sex aut paulo plures, ab invicem remoti, patent. Flores omnes sunt fertiles. Petala alba, lato-lanceolata & acuta introsum incurvantur, ut hinc cordata evadant: extimo in flosculis umbellæ exterioribus maximo, bifido, laciniis lanceolatis. Antheræ ex flavo virentes fuscescunt lateraliter. Stylis breves albescent. Semen interne rubescit, & hinc atque inde depictum sistitur. Sylvestris planta magis est hirsuta quam culta. Floret Julio & Augusto.

TABULA QUINQUAGESIMA QUARTA.

TORDYLIUM SYRIACUM. *Lim. syst. pag. 204.*

Tordylium syriacum humilius, semine granulato majore. Moris. hist. 3. p. 317. f. 9. t. 16. f. 7.

Gingitium foliis Baucis Syriacum. Lob. ic. 725.

Gingidium foliis Pastinacæ latifolia. Baub. pin. 151.

Radix annua est. Tota planta pilis incanis brevissimis vestitur. Caulis teres simulque angulosus, palmum unum alterumve altus, fructuum pondere terram versus debilis inclinatur. Folia sunt pinnata ex foliolis obtusissimis, crenato-incisis, infima & summa ex tribus, reliqua ex quinis. Umbellæ universalis radii plerumque seni, alterni multo longiores situque exteriores, proprio involucri folio suffulciuntur singuli. Umbellulis partialibus involucrium est triphyllum, extrosum patens longumque, in fructibus adhuc magis increescens, eosque tunc amplexando involvens. Flores in qualibet umbellula sunt pauci, partim sessiles, partim brevissime pedunculati. Petala alba, inæqualia, cordata, reflexa lateribus. Filamenta alba. Antheræ fusæ. Semina magna, quæ utrinque conspecta proponuntur, una cum flosculo germine jam increcente. Sub dio floret Junio & Julio.

TABULA QUINQUAGESIMA QUINTA.

GERANIUM MOSCHATUM. *Linn. syst. pag. 454. mat. med. num. 337.*

Burm. ger. num. 29.

Geranium periolis multifloris, caule diffuso, foliis ovatis pinnatifidis. *Hall. hist. belv. num. 945.*

Geranium cicutæ folio erectum Romanum. *Bocc. mus. part. 2. pag. 93. tab. 82.*

Geranium cicutæ folio moschatum. *Bauh. pin. 319.*

Planta est annua & ramosa. Caules sunt teretes, hirsuti, subglutinosi, erecti quidem, sed debiles, & qui egre sustentent sese soli, herbacei toti, pedales. Stipulae sunt ovatae, membranaceae albae & tennes. Folia pinnata cum impari leviterque glutinosa pubescunt. Foliola sunt ovata, magis minusve ferrato-incisa, subsessilia, alterna vel opposita, extrema saepe confluentia. Pedunculi communes hirsuti, qui ultra folia elongantur in fructescente planta, umbellatim locant paucos flores. His calyx est hirsutus, glutinosus, striatus & breviter aristatus. Petala oblonga & integerrima ex purpureo rubent. Filamenta sunt inter se distinctissima, nec connata. Horum quinque gerunt antheras violaceas polline fæctas flavo, basique augentur utrinque lamellula. Stigmata quinque oblonga patent. Primo quidem intuitu hæc planta dignoscitur a Geranio cicutario; at vero hæc discriminis ratio verbis difficillime exprimitur. Odore distinguuntur certe melius, qui in Geranio moschato moschum spirat valide, in cicutario fætidus est. Cotyledones in illo semper sunt pinnatifidae, uti jam monuit illustris Linnæus; & quibus adhucdum instructa tenella plantula in tabula exhibetur. Cicutarii cotyledones sunt cordatae, semitrilobae & obtusissimae. Nunquam in horto nostro Geranium moschatum tam tenuiter dissecta folia habet, qualia in icone Bocconiana delineantur.

TABULA QUINQUAGESIMA SEXTA.

SIDA UMBELLATA. *Linn. syst. pag. 458. amæn. acad. 5. p. 401.*

Frutex erectus, decempedalis, debilis, ramis elongatis, jam primo ætatis anno floret. Cortex trunci est cinereus & glaber. Rami virent; juniores pilis rectis raris molli-busque vestiuntur. Folia sunt cordata, obtusissime ferrata, utrinque obsolete tomentosa, acuta, virentia, rarissime sublobata: petiolis teretibus pilosisque. Stipulae lanceolatae, integrae, acutae & pilosae. Pedunculi tennes, solitarii, axillares & terminales umbellatim flores numero diverso sustinent. Calyx est campanulatus. Petala saturate lutea. Capsula plerumque sexlocularis: loculis dispermis vel trispermis; valvulis bicornibus. Semina fusca & angulata. In caldario colitur, Americæ torridæ incola.

TABULA QUINQUAGESIMA SEPTIMA.

CAMPANULA CARPATICA.

In alpihus Carpatice comitatus Scepusiensis crescentem hanc nedum descriptam Campanulae speciem primus detexit clarissimus Franciscus Josephus Lipp. Læsa hæc candidum fundit. Radix illi est fibrosa, albicans & perennis. Caules herbacei, annui, debiles, parum vel nullatenus ramosi, hirsuti vel glaberrimi, aut unicum aut paucissimos flores sustinent; atque etiam ita variant in loco natali. Sylvestri simillimam plantam tabula habet, ex semi-

nibus in horto enataque primi anni. Sequentibus vero annis evasit multiramosa & multiflora, ut una planta quinquaginta flores protulerit, habitu tamen reliquo donata semper eodem. Folia radicalia sunt ex reniformi subrotunda. Caulina cordata, petiolata, nitida, inæqualiter serrata, serraturis undulatis & obtusis cum acumine. Pedunculus elongatus glaberque sustinet florem, cui est petalum amplum, cæruleum, patentissimum, glabrum superumque. Calycis etiam nitidi foliola sunt lanceolata, superne serrata aut integerrima, & acuminata. Nectarium villosum. Stigmatis lacinie crassæ, magnæ, superne sulcatæ, subtus villosæ. Capsula est oblonga, glabra, trifurcata, angulis obtusis & lineatis, trilobularis. Semina oblonga. Floret totam æstatem. Fructus & folium radicale depicta cernuntur ad latus.

TABULA QUINQUAGESIMA OCTAVA.

ANASTATICA HIEROCHUNTICA. *Linn. syst. pag. 431.*

Thlaspi Rosa de Hiericho dictum. *Moris. hist. 2. p. 328. f. 3. t. 25. f. 2. & 3.*

Rosa hierichuntica. *Cam. hort. pag. 147. tab. 41. Besl. Eyst. autumn. O. 4. fol. 1. fig. 2. & 3.*

Rosa hierichuntica vulgo dicta. *Bauh. pin. 484.*

In horti caldario sata, floret Junio & Julio, semina perficit Augusto, autumnino perit; nec unquam in tantum volumen excrevit, formamque tandem adeo conglobatam assumpsit ejusmodi sunt illa plantæ exempla, quæ passim in Europæis rerum exoticarum collectionibus occurrunt. Linnæus generis character, ad hanc speciem concinnatus, exacte huic respondet; sed excludit speciem alteram propter siliculæ aurículas in eadem deficientes. Tota plantula levissime villosa & scabriuscula est. Folia obverse ovata vel lanceolata in petiolum paulatim angustantur, nunc integerrima, nunc inæqualiter dentata, pallide virentia. Flores alii in axillis foliorum solitarii; alii in racemulis ibidem dispositi; omnes brevissime pedunculati. Petala nivea. Scorsim in tabula exhibentur fructus integer; dissepimentum cum loculamento; valvula cum auricula & loculamenti pariete externo; semen.

TABULA QUINQUAGESIMA NONA.

CUCUBALUS CATHOLICUS. *Linn. syst. 309. sp. pl. num. 10. a. pag. 593.*

Silene foliis ovatis utrinque acutis, caule paniculato, floribus mutantibus tenuissimis. *Royen. prodr. 447.*

Lychnis viscosa altissima, flore muscoso, ocyonastri facie. *Cup. cath. 110.*

Radix perennis quotannis plures caules emittit teretes, viscosos, suberectos, debiles, tripedales, paniculatos, diffusos, subdichotomos, inferne villosos, floribusque numerosis onustos. Folia sunt lanceolata, sessilia, integra, acuta, scabra, subvillosa, pleraque plus minus revoluta. Pedunculi communes ultimi sunt subumbellati. Flores de die æque ac de nocte explicantur. Calyx glaber purpureus. Petalorum alborum limbi profunde bifidi patent. Filamenta corollæ æqualia gerunt antheras sulphureas. Clima nostrum sub dio optime fert, & floret a Julio ad Novembrim. Non videtur mihi ad hanc speciem ceu varietas referri posse Dilleniana Lychnis nocturna non viscosa herbaceo flore.

TABULA SEXAGESIMA.

TRIFOLIUM SUFFOCATUM. *Linn. mant. part. 2.*

Radix annua caules plures procumbentes emittit. Foliola sunt oblongata, obtusa, leviter dentata & glabra. Petioli longi ex media stipula bitida & seracea egrediuntur. In alis foliorum flores sedent dense conglomerati. Calyces semiquinquefidi virent: laciniis æqualibus, rigidulis & patulis. Corollæ, calyce ferme duplo breviores, lacerato calyce in conspectum se offerunt, submembranaceæ, excolores, subpellucidæque: petalis distinctis, erectis omnibus conniventibusque, tenerrimis, ob exiguum molem vix microscopio rite distinguendis; vexillo paulo longiori; alis longe unguicularis. Multoties auctam corollam cum calyce & pistillo in tabula apposui. Filamenta coalita plura vidi, sed non potui extricare, ut recte proponerem. Legumen oblongum & dispernum non superat calycem. Floret totam æstatem sub dio.

TABULA SEXAGESIMA PRIMA.

SELINUM SEQUIERI.

Ligusticum alpinum perenne, ferulæ folio, floribus albis. Seguier. ver. 2. p. 41. t. 13.

Tota planta glaberrima est. Caulis ramique teretes pallide virent, ac medulla alba & subodorata farciuntur. Rami inferne vix, superne leviter sunt striati; quidam etiam, nec ubique, in parte dorso folii subjecta in angulum longitudinalem tactu percipiendum elevantur. Caulis vero totus evidentius est striatus, basi pollicem crassus, & tres circiter pedes longus. Ad ipsam jam terræ superficiem ex subradicalium foliorum alis rami exsurgunt subverticillatim in uno ambitu plures, a septem ad decem. Toridem igitur caulem etiam ambiunt ibidem folia. Ex subsequentiū foliorum alis iterum alii rami oriuntur, atque sic porro ad summa caulis folia usque, semper adscendendo ad distantias majores. Sicque egressos de caule principe ramos triginta numeravi. Et ipsi hi rami denuo ramosi sunt; ramulique aut alterni, aut oppositi, aut plerumque numero incerto verticillati, ut a ternis viderim ad senos: unde de ramorum in hac planta multitudine judicium ferri potest. Et caulis & rami eriguntur. Quilibet ramus ex folii ala prodit solitarius, adeoque folia numerum situmque ramorum habent. In caule solo rami florentes caulini superiores producuntur ultra umbellam caulis terminatricem, altioresque evadunt. In ramis vero omnibus contrarium evenit, manetque umbella princeps media semper elatior. Folia radicalia & infima sesquipedalia amplaque ex petiolo longo, lato, semiamplexicauli, nec vaginanti, crasso nullisque membranis aucto, in ramos subteretes striatos & antice sulcatos subdiviso, per divisionem supradecompositam abeunt in foliola ex angusto lanceolata, apice mucrone albido & innocuo terminata, tres quatuorve lineas longa, & planiuscula. Superiora folia eadem sunt, nisi quod decrescant divisione. Sic majus in icone exhibitum folium integrum potest considerari tanquam foliolum ex costa primaria egressum alterum in folio radicali, ex qua costæ laterales quinque emitti debent. Umbellæ universales sunt planæ & densæ, partiales magis convexæ. Involucrum universale aut plane nullum adest, aut sub forma folioli unius alteriusve subulati conspicitur. Aut vidi etiam illius loco foliolum pinnatifidum aut & bipinnatum. Partiale semper adest polyphyllum ex foliolis subulatis & umbellula duplo brevioribus. Flores parvi albique odore haud ingrato pollent, omnes fertiles. Petala subæqualia & ex ovato acuminata, apice ultra medietatem antrorsum inflexo, figuram cordatam assument. Styli albi longitudine petalorum patent. Stigmata simplicissima sunt. Filamenta alba corollam ad duplum superant, patula & caduca. Antheræ bif-

fidæ flavescent pallide. Germen subrotundum, leviter compressum & sulcatum abit in fructum subrotundo-ovatum, nitidum pistillisque reflexis coronatum; constantem ex seminibus hinc convexis & tri-vel quadrifulecatis, inde planis; angulis membranaceis. Primo vere facta sub dio planta germinavit, at tertio denum ætatis anno floruit sub finem Junii & Julio mense, Septembri matura semina dedit. In summis montis Baldi jugis detectam celeberrimus Seguierus descripsit, docuitque, jam sub titulo Mei adulterini rhizotomis Veronensibus notam fuisse. Et ejusdem Botanici descriptio quadrat non minus in plantam nostram cultam, cujus figura ne tamen careret descriptione sua, hanc ad cultam factam adjunxi. Tabula exhibet rami principalioris summitatem, cum flore lente aucto, semineque etiam aucto eodemque naturali in magnitudine. In systemate suo illustris Linnæus hanc plantam suspicatus est esse eandem cum Selino Carvisfolia suo, cujus figuram inter stirpes Austriacas edendas tabula decima sexta exhibebit. Nimiopere dux hæ plantæ ab invicem distant, quam ut conjungi possint,

TABULA SEXAGESIMA SECUNDA.

SELINUM MONNIERI. *Linn. syst. pag. 207. Amæn. acad. 4. pag. 269.*

Planta annua floret sub dio Julio & Augusto. Septembri semina matureseunt. Radix & folia trita aut masticata Danci aliquem saporem odoremque habent. Caulis sesquipedalis aut altior, glaber, ramosus & angulatus, inferne rubet. Rami superiores tandem caule altiores evadunt. Folia similitudine junguntur cum foliis Æthuse, sed foliola tenuius inciduntur. Sunt glabra, bipinnata: foliolis profunde pinnatifidis; segmentis oblongis, subacutis, planis. Petioli communis margines in membranam attenuantur. Pedunculi striati, teretes & erecti. Involucra setacea; universalia patent aut reflectuntur, foliolis numero variis ab octo ad unicum: particularium foliolis semper pluribus, patulis, exterioribus longitudine umbellulæ. Umbellæ universalis parum convexa, valde densa. Partialis similis. Flores albi; petalis ovato-lanceolatis, æqualibus, apice antrorsum incurvato, hinc cordatis. Styli patentissimi persistunt. Semina glabra, parva, ovata, hinc plana, illinc convexa & quadrifulecata, marginibus inter sulcos submembranaceis, sapore gaudent in principio subaromatico, sed postea acri ac pungente. Ad latus plantæ auctus lente flos conspicitur, tum etiam semen utrinque; idemque non auctum.

TABULA SEXAGESIMA TERTIA.

FERRARIA UNDULATA. *Linn. syst. pag. 597. Mill. ic. 280.*

Ferraria foliis nervosis. *Eph. nat. cur. 1761. pag. 199. t. 3. f. 1.*

Iris stellata, cyclaminis radice, pullo flore. *Barr. p. 791. ic. 1216.*

Narcissus indicus, flore saturate purpureo. *Rudb. el. 2. p. 49. f. 9.*

Flos indicus e violaceo fuscus, radice tuberosa. *Ferr. cult. 168. t. 171. Moris. hist. 2. p. 344. f. 4. t. 4. f. 7.*

Quanvis elegans hæc planta jam delineata descriptaque sit a pluribus, non tamen inutilis, opinor, hæc tabula videbitur, si cum modo citatis comparabitur. Potest etiam in descriptionibus adhiendum desiderari aliquid, quandoquidem ne generis quidem character, a Linnæo datus, flori in totum respondeat. Quin imo ex principiis assumptis apud eundem autorem in aliam longe classem translocanda veniret, scilicet in Monadelphiam novo ordine triandram. Facies plantæ singularis est. Pro radice tuber est solidum, subrotundum com-

pressumque, fibrillam unam alteramve crassam terræ immittens. Caules plures, sesquipediales, tori foliosi, teretes simulque parum compressi, subflexuosi, superne ex alis ramosi, pallide virent. Hisce concoloria folia sunt ensiformia, amplexicaulia, disticha, striata, firma, alterna; præterquam in partibus extremis, ubi sunt integra, canaliculata marginibus arcte conniventibus; a caule secedunt; longitudinalem in gibbum in media utrinque parte attolluntur. Inferiora sunt acuta, superiora obtusa. Oræ divisæ tenuiores albicant. Sesquipedia inferiora adeo divergunt, ut apicibus suis sæpe ad duos pedes distent ab invicem. Ultima ramulorum, valde abbreviata, in spathas convolutas efformantur, quæ singulæ duos flores eodem loco juxta invicem exortos continent, alterum nudum primo florentem, alterum propria iterum spatha magis tenera atque membranacea comprehensum. Pedunculi paulatim crescunt, floresque extra spatham exteriorem successive elevant, tunc expandendos. Corollæ færent, circa vesperam contractæ clauduntur, marcescunt, unaque brevi cum contentis de germine sponte decidunt. Tunc pulposæ magis factæ chartam elegantiam ceruleo colore tingunt. Petala supera, basi erecta simul efficiunt tubum campanulatum. Hinc patentissima sunt. Ex flavo pallent, maculis punctisque variegata fuliginis, & oram habent fuliginis valde crispam simbriatamque. Hoc colore constanti omnia sunt nostra individua. Alterna autem petala sunt duplo reliquis angustiora, nec tamen breviora. Filamenta tria, superne distincta, in unum sunt tubum cylindraceum connata, germi inpositum, corolla duplo breviora, erectum, albumque cum punctis linearibus fuscis. Antheræ subovata, magnæ, fusca, didymæque filamentis incumbunt, post pollinem fulvum explosum contractæ & quadruplo minores. Germen oblongum, triquetrum, obtusum inferumque tres longitudine uncie partes æquat. Stylus filiformis longitudinem habet tubi filamentorum, cui cœu vaginæ includitur. Stigmata tria profunde bifida patent: laciniis oblongis, planis, ex purpureo fuscis, in cilia ex fusco flavoque variegata abeuntibus. Capsula oblonga, glabra, trilocularis, trivalvis & polysperma continet semina subrotunda cum adhærente pulpa rufa. Sub dio floret æstate, hyememque radix tolerat fimo bene custodita. In caldariis etiam colitur. In tabula ad latus adstant magnitudine nativa pistillum pedunculo innidens; stamina; stigma expansum, ut divisio appareat; capsula; semen nudum; idemque pulpæ suæ involutum.

TABULA SEXAGESIMA QUARTA.

CENTAUREA SALMANTICA. *Linn. syst. pag. 575.*

Jacea major, foliis cichoraceis mollibus, flore stamineo. *Moris. hist. 3. p. 140. f. 7. t. 26. f. 14.*

Jacea major, foliis cichoraceis mollibus lanuginosis. *Bauh. pin. 273.*

Steebe salmantica prima. *Clus. hist. IX.*

Radix perennis & multiceps hyemem apud nos testâ fimo durat sub dio, tutius tamen in hybernaculo degit. Caules ramosissimi, quinquepedales, foliosi, teretes, inferne hirsuti, superne nitidi, eriguntur. Folia sunt dentata, acuta, longa, scabra, pilis albis utrinque obsita, atrovirentia; radicalia sæpius pinnatifido-sinuata, petiolis nervoque medio subtus piloso-lanatis; caulina oblonga aut lanceolata, sessilia; summa glaberrima. Flores solitarii ramos elongatos terminant, corollis antheris stylisque niveis, corollulis extimis sæpe suffusis modica rubedine; aut corollis omnimode rubentibus. Atque hæc coloris diversitas plerumque obtinet in distinctis individuis; interdum etiam in eodem. Corollulæ radiales aliquot, nec tamen semper omnes, sunt quadrifidæ, reliquæ quinquesidæ. Calycis nitidissimi ovatique squamæ terminantur spinula simplicissima & patentissima. Semina sunt nitida, fusca, substriata, apice nigricantia. Folium caulinum inferius adpingitur.

TA-

TABULA SEXAGESIMA QUINTA.

MALVA ÆGYPTIACA. *Linn. syst. pag. 461. sp. pl. pag. 471.*

Alcea aegyptia, geranii folio. Lipp. aegypt. mss.

Planta vix pedalis, herbacea, erecta; caule ramisque teretibus & scabris. Stipulae sunt ovato-acuminatae ac ciliatae. Folia palmato-multifida, profunde subquincifida, subtus subaspera, facie glabra, subciliata; petiolis scabris. Pedunculi uniflori, axillares, foliarii, scabri: quibus superioribus loco folii supponitur stipula tripartita, laciniis lanceolatis. Calycem exteriorem constituunt fere tres vel pauciores, a calyce interiore ortu tantisper remotae. Interior ultra medium quincifidus & pentagonus est hirtus, in flore subovatus, in fructu amplior: laciniis semiovatis & acuminatis. Petala oblonga, vix emarginata, apice ferrulata, patula, carnei coloris, calycem longitudine vix superant. Antherae sunt corollae concolores. Haec, nisi summus sit in caldario aestas, non explicatur, at calyce clauso peragitur fecundatio. Sub dio, ubi etiam planta vegetat, expansam nullam vidi. Arilli nigri, radiato-fulcati, circiter duodeni.

TABULA SEXAGESIMA SEXTA.

PHASEOLUS INAMOENUS. *Linn. syst. pag. 481.*

Phaseolus florum vexillo revoluta, calycibus concolore. Linn. hort. Cliff. pag. 359.

Tota planta glabra est. Radix annua. Caulis volubilis, subangulatus & decempedalis. Foliolum intermedium ex oblongo lanceolatum in acumen attenuatur, in parte caulis inferiore semipedale, aut longius. Lateralia sunt ut plurimum breviora, basi interna quam externa duplo triplove latiora. Racemi axillares pedunculos ternos eodem loco ortos gerunt plures. Flores inelegantes; vexillo concavo reflexo virente; alis oblongis obtusis concavis porrectis cumque carina spiraliter intorta albescentibus. Legumen oblongum, compressum acuminatumque dorso est arcuatum. Semina pauca, reniformia, compresso-plana, in ambitu sunt sanguinea, inferiore parte & media alba cum punctis sanguineis; hilo albo. Color hic sanguineus in recentissimis seminibus est coccineus. Sub dio apud nos late vegetat, floret Augusto & semina vix dat matura, quae in caldariis certius perficit, dum ibidem jam ineunte Julio flores producit. Africani, teste Linnæo, patriam habet.

TABULA SEXAGESIMA SEPTIMA.

DOLICHOS SESQUIPEDALIS. *Linn. syst. pag. 482. spec. pl. 1019.*

Annua planta, in caldario culta, floret Julio, & semina largitur Augusto. Tota glabra est. Stipulae ad exortum petiolorum communium sunt lato-lanceolatae & acuminatae, basique elongantur in appendicem lineari-lanceolatam. Quae vero sunt ad exortum petiolorum particularium, subovatam convexamque figuram habent. Foliola sunt ovata, interdum etiam oblonga & elongata, uti in Phaseolo inamæno. Pedunculi axillares, foliarii & substriati gerunt in extremitate paucos flores sessiles & inodoros. Calycis pallide virentis lacinae sunt acuminatae, superiore semibifida. Corollae vexillum & alae ex purpureo caeruleoque colorantur; interdum etiam virescunt. In illo calli sunt valde manifesti. Carina albida tumet. Legumina parum compressa, angusta, plus minus sesquipedalia, albi-
da, tenuiter membranacea nec rigida, rugosa, apiceque in incurvum mucronem desinente,

continent semina reniformi-oblonga, subrufa, hilo albido cum circulo nigro. Americana est originis.

TABULA SEXAGESIMA OCTAVA.

SALSOLA SODA. *Lim. syst. pag. 196.*

Soda: kali magnum, fedi medii folio, semine cochleato. *Lob. ic. 394.*

Kali. *Dod. pempt. 1. l. 3. c. 30.*

Kali majus cochleato semine. *Bauh. pin. 289.*

In maritimis mari mediterraneo adjacentibus Europæ regionibus nascitur. In horto optime sub dio, & sponte etiam quotannis de seminibus deciduis provenit. Planta annua, nitida, pedalis. Caulis firmus & teres ornatu totus ramis teretibus oppositis patulisque. Folia sunt subulata, dorso teretia leviterque sulcata, facie plana & levissime trifurcata, sulcis lateralibus ad extremitatem folii non pertingentibus, (qui singuli sulci in foliis ad lucem oppositam conspectis forma lineolarum albarum apparent, cæterum vix animadvertendi,) succulenta, obtusa cum spinula innocua terminante, in caulis ramorumque inferiore parte opposita, in eorundem summitatibus alterna, longiora quadripollicaria. Flores foliorum insident axillis solitarii, stipati utrinque foliolo laterali minimo. Calyx membranaceus clausus, (nam nunquam florem expansum videre contigit,) ovatus & acutus albicat cum foliorum dorso virente. Filamenta alba, ad calycis duplam longitudinem exerta, inferuntur receptaculo nec calyci. Anthera oblongæ baliq; bifidæ eriguntur, ac flavescent. Germen ovatum abit in stylum semibifidum & staminibus brevior. Semen nigrum nitet. Floret Augusto, & perficit semina Octobri & Novembri. Depictus ad latus inferne sistitur flos lente auctus cum pistillo. Superne naturali magnitudine conspiciuntur flos, calyx fructiger, capsula, & seminis nucleus spiritaliter involutus, nam etiam hic præter capsulam propria membrana tenuissima, hic dempta, circumdatur.

TABULA SEXAGESIMA NONA.

HYSSOPUS NEPETOIDES. *Lim. syst. pag. 390. hort. upf. 163.*

Nepeta caule acute quadrangulo glabro. *Gron. virg. pag. 88.*

Sideritis canadensis altissima, scrophulariæ folio, flore flavescente. *Tourn. inst. 192.*

Betonica virginiana elatior, foliis scrophulariæ glabris, flore ochroleuco. *Moris. hist.*

3. p. 365. f. 11. t. 4. f. 11. *Pluk. alm. 67. t. 150. f. 3.*

Radix perennat, hyememque sub dio perfert. Caules plures, annui, erecti, quinquepedales, basi digitum crassi, acute membranaceo-tetragoni, & foliosi. Rami adscendentes. Folia ovata, inferiora basi cordata, acuminata, serrata, petiolata, opposita. Spicæ caulem ramosque terminant erectæ, teretes, longæ, ex verticillis plurimis spisse sibi mutuo impositis factæ. Bractæ sessiles, cordatæ, acuminatæ, integræ. Calyx Hyssopi, sed obtusus & dentibus duobus inferioribus brevioribus. Corolla ochroleuca etiam Hyssopi, sed labii inferioris lacinia intermedia subrotunda crenata obtusissima integra, nec bifida. Stylus longitudine æquat stamina. Reliqua etiam cum Hyssopi Linnaeano charactere congruunt. Tota planta glabra est, odoremque levem Lamii habet. Floret Augusto & Septembri.

❁ ❁ ❁

TABULA SEPTUAGESIMA.

STACHYS MARITIMA. *Linn. syst. pag. 395. mant. 82.*

Stachys verticillis sexfloris, foliis radicalibus ovalibus crenatis: summis ovatis integerrimis, corollis calyce duplo longioribus. *Gouan. flor. monsp. pag. 91.*

Betonica heraclea latifolia Dioscoridis. *Donat. ven. 84. Bocc. mus. 2. p. 164. t. 127.*

Sideritis salvie folio, nostras. *Magn. monsp. 203.*

Radix perennat. Caules sunt tetragoni, hirsuti, ramosi, basi adscendentes, hinc erecti, annui. Folia oblonga, obtuse serrata, venosa, rugosa; radicalia & inferiora longe petiolata; superiora sessilia; rarissime cordata, at plerumque basi attenuata; in culta planta levissime hirsuta, in sylvestri subtomentosa; dorso vergentia ad flavedinem; petiolis hirsutis. Flores sunt laxo spicati, & in axillis bracteatum ovatarum integerrimarumque terni locantur. Calyx subcompressus, villosus, ex oblongo campanulatus & semiquinquesidus in fetulas terminatur. Corollae dilatae sulphureae labium superius inaequaliter tridentatum, obverse ovatum, obtusum, basi concavum est, superne planum. Inferioris labii lacinia intermedia duplo lateralibus amplior & emarginata in disco punctis purpureis adspersitur. Stamina generis sunt. Semina sunt fusca, ovata, acuta, hinc gibba, illinc angulata. Floret sub dio, altero demum sationis anno, a Julio ad Novembrium. Radix in hybernaculo hyemem transigit.

TABULA SEPTUAGESIMA PRIMA.

SIDEROXYLUM MELANOPHLEUM. *Linn. syst. 178. mant. 48.*

Padus foliis oblongis, fructu solitario. *Burm. afr. 238. t. 84. f. 2.*

Laurifolia africana. *Comm. hort. 1. p. 195. t. 109.*

Arbuscula sub titulo Batavo Zwarte bastboom sive Arboris cum cortice nigro transmissa Viennam fuit, ubi, hyemem custodita in hybernaculo, sub dio floret quotannis Junio, sed fructum nondum tulit. Habitu ad Laurum nobilem accedit, etiam sempervirens. Lignum durum cortice fusco nitidoque vestitur. Folia sunt lanceolata, obtusa, integerrima, subundulata, coriacea, saturate virentia, alterna. Petioli & ramorum juniores extremitates purpurascunt. Flores breviter pedunculati plures aggregatim insident axillis foliorum in ramulorum parte adultiore. Perianthium inferum, parvum, coloratumque in tres, quatuor vel quinque partes dividitur. Corollae tubus est brevissimus; limbi laciniae quinque, ovatae, obtusae, concavae, patentes. Filamenta quinque, omnium brevissima, insunt tubo corollae. Antherae flavae, erectae crassaeque ipsas aequant lacinias corollae. Germen globosum, nitidum, superum. Stylus crassus & corolla brevior erigitur. Stigma est bifidum. Adeoque differt structura floris a charactere Sideroxyli. Totus flos coriaceus est, atque una cum pedunculo coloris saturate carnei.

TABULA SEPTUAGESIMA SECUNDA.

LAVATERA TRIMESTRIS. *Linn. syst. pag. 461.*

Malva trimestris. *Clus. hist. XXIII.*

Malva folio vario. *Bauh. pin. 315.*

Planta annua, radice alba crassaque, erecta, diffusa, sesquipedalis vel tripedalis. Caulis ramique sunt teretes, scabri, pilisque albis & reflexis hispidi. Folia sunt glabra, basi levissime cordata, obtuse serrata, & aut subrotunda nec ullatenus angulata, aut ex adver-

so plus minus triloba, interdum etiam ex subhastato oblonga, adeoque valde variantia. Petioli sunt hirsuti. Axillis foliorum insident pedunculi uniflori. Floribus inodoris atque elegantibus petala sunt rosea & striata. Antheræ pallent. Stigmata purpurascunt. Orbiculus arillos regit, uti patet ex adjecta fructus figura. Floret sub dio a Julio ad Novembrim.

TABULA SEPTUAGESIMA TERTIA.

LAVATERA OLIVA. *Linn. syst. pag. 461.*

Althæa frutescens, folio acuto, parvo flore. Baub. pin. 316.

Althæa arborea Olivæ in Galloprovincia. Lob. ic. 653.

Althæa frutescens, folio acuto virente molli, flore specioso. Pluk. alm. 24. phyt. 8. f. 1.

Tertio demum a satione anno in horto nostro flores produxit, hyemem sempervirens in hybernaculo quotannis transigens, ætatem sub dio. Erecti fruticis formam induit, caule subpollicari crassitie, altitudine humana. Majo & Junio floret. Semina porrigit Augusto. Rami teretes, superiores villosi. Folia sunt basi cordata, semitriloba, acuta, crenata, dorso villosa, facie tomento vix conspicuo mollia; lobo medio longius producto. Pedunculis brevibus alaribus ac solitariis flores singulares insident, calycibus hirsutis & acuminatis. Petala purpurascencia cum striis saturationibus ex unguibus oriuntur rubris. Flores ampli, elegantes & inodori. Antheræ sulphureæ. Stigmata rubra. In fundo corollæ conspicitur inter petalorum ungues lana alba densaque, quæ ex unguum lateribus nascitur. Tabula etiam exhibet fructum integrum calyce comprehensum, eundemque exemplum; tum receptaculum vacuum, arillum cum contento semine, semenque nudum.

TABULA SEPTUAGESIMA QUARTA.

LAVATERA TRILOBA. *Linn. syst. pag. 461.*

Althæa frutescens, folio rotundiore incano. Baub. pin. 316.

Althæa frutex, prima. Clus. hist. XXIV.

Alcea fruticans hispanica, aceris monspessulani incani foliis, grandiflora, saponem spirans. Pluk. alm. 24. t. 8. f. 3.

Circa Oriolam in Valentino Hispaniæ regno hunc fruticem Martio florentem Carolus Clusius detexit. In hybernaculis hyemem apud nos agens, perpetuoque virens, ætatem sub dio floret integram, humanamque altitudinem adipiscitur, foliosus totus ramosusque. Caules & rami teretes, seniores sunt scabri, juniores tomentosi. Stipulæ cordato-ovate. Folia subrotunda, obtusi lima, crenata, incana, margine subtriloba, tomentosa, petiolis instruuntur longioribus. Pedunculi uniflori plures ex eadem folii ala simul prodeunt; quidam tamen etiam solitarii. Calyx exterior est etiam in flore duplo brevior interiori. Corolla crenata purpurascit cum striis saturationibus. Antheræ flavent. Semina nigra in arillis continentur glabris. Calyx uterque eodem obvolvitur tomento, quo folia & caulis. Hoc consistit in pilis numerosis apice stellatis, aliisque paucioribus apice clavatis, in sole micantibus, ad oculum nudum tomenti sub forma pulverulenti sese exhibentibus, digito fricante facile abscedentibus pluribus. In tabula ad plantæ latus cernuntur hi pili in folii particula microscopio adaucta. Adstant insuper calyx fructiger, fructus, arillus cum semine, semenque ipsum.

TA-

❁ ❁ ❁

TABULA SEPTUAGESIMA QUINTA.

AMOMUM ZINGIBER. *Lin. syst. pag. 50.*

Zingiber. *Brown. jam. 119. Sloan. hist. jam. 1. p. 163.*

Zingiber majus. *Rumpf. amb. 5. p. 156. t. 66. f. 1.*

Inseli. *Rheed. mal. 11. p. 21. t. 12.*

Hæc planta sponte crescit in India Orientali. Sylvestrem in America non vidi, sed cultam passim. Tota glabra est; & odorem possidet saporemque proprium, satis cognitum, in sola tamen radice utrumque præcellentem, unde etiam hæc sola trahitur in usum. Radix compressa, sub terra se extendens solidaque, metæ est propaginum connatarum congeries, quæ ex figura, quam adulta sæpe habet, Americanis Anglis Hand, Gallis Patte, si-ve palma aut pes vocari suevit. Hæc propagines, si-ve radices partes, a detritarum vaginarum, infimum caulem vestientium, relictis vestigiis annularibus sunt inæquales. Superiores, imprimis juniores, subrotundæ sunt, atque ad debitum pervectæ volumen, ex apice aut sine floribus caulem foliosum, aut scapum florigerum aphyllum producunt. Externe cinerei sunt coloris; juniores magis albescent, atque etiam lacte non raro simul purpurascunt. Hæc teneram carnem habent cumque modico virore pallentem: illæ magis fibrosam; quæ radicibus augmentur teretibus, albidis, longisque. Scapus circiter pedalis, rectus, teres, totus (veluti etiam caulis pars inferior,) vaginis arctissime ambientibus, nullis vero foliis, vestitur; abique in spicam subovatam & obtusam, ex bracteis subrotundis arcte imbricatis unicuique in sinu florem continentibus singulis compositam. Spatha membranacea a, subpellucida, ferme excolor, receptaculo imposita, circumvoluta includit totum floris tubum, uti videre est ex b. Hæc spatha dempta, prodit in conspectum germen obsolete triquetrum, compressum, parvum, inferum, spatha coronatum propria c, priori simili, at minore, corollæ tubum involvente, uti ex figura d elucet. In qua præterea conspicitur corolla monopetala, tubulosa, sordide flavescens, cum limbi tripartiti laciniis acutis revolutis, superiore duplo latiore. Ante inferiores duas lacinias in petali fauce inferitur nectarium e, tanquam corollæ bilabiatae interioris labium inferius trifidum purpureumque cum maculis adpersis flavescens; cujus lacinia intermedia subrotunda patet, laterales oblongæ in flore eriguntur, & filamento, f antice, g lateraliter conspecto, accumbunt. Hoc (nisi quis malit nectarii labium superius vocare, ut tunc verum filamentum adesset nullum,) unicum oritur e regione nectarii ex dorso faucis corollæ; & antice concavum, postice convexum, ex figura subovatam in apicem sulcatam angustatur. Antheras duas, juxta invicem positas, oblongas, albidas, adnatasque locat in sinu suo; quas inter, ad extremitatem usque filamentum pertingens, transit & occultatur stylus filiformis, ex germine ortus inter duo corpuscula subulata breviter filamentiformia h. Stigma est obtusum & villosum. Fructus trilocularis multisque fetus seminibus apud nos ad maturitatem nedum pervenit. Caules foliosi evadunt scapis duplo vel triplo longiores. Illi quandoquidem in ipsius plantæ figura integri non potuerint exhiberi, ad latus sistitur eorundem aliquis volumine multoties imminuto, i. Folia ensiformia, plana, acuminata & integerrima per petiolos brevi limbo paulo infra extremitatem vaginis inferuntur. Junior recens crudaque radix in Martinica in mensis apponitur, parvaque ejusdem portio solet cum bubula elixa comedi. Est etiam tunc insigniter acris, sed aroma longe gratius possidet, quam exsiccata. Saccharo quoque junior conditur, effossa circiter quadrimestris aut paulo adultior, cortice exteriori antea orbata, coctaque & macerata aliquandiu in aqua, ut nimia acrimonia tollatur; præbetque sic condimentum gratum, stomacho perquam utile, acre tamen una semper. In horti nostri caldario culta floret quotannis Novembri. In Americæ torridæ plerisque locis frustula radices terræ mandantur Martio aut Aprili. Floret tunc planta circa Septembrim. Decembri incipiunt caules marcescere. Et Januario mense radices solent de terra erui in usum, adeoque tunc

ferme annuæ. Si diutius in terra relinquerentur, seniores evaderent nimis fibrosæ subli-
gneæque. Effossæ separantur ab invicem in frusta minora; a terra, radicibus teretibus
cauliumque reliquiis cultri ope purgantur, foli per plures dies exponuntur siccandæ, atque sic sub
Zingiberis albi titulo venduntur. Longe autem facilius citiusque a memoratis fordibus adhæ-
rentibus liberantur, dum, collectæ in corbibus, per horæ quadrantem in aquam sic ebul-
lientem immittuntur, atque postea exsiccantur; sed ita de aromate pars aliqua perit; quare
etiam ignobiliores censentur, sub Zingiberis nigri nomine venales.

TABULA SEPTUAGESIMA SEXTA.

GLYCINE STRIATA.

Planta volubilis & perennis in horti caldario germinavit anno 1770 e semine ex America
torrida a me allato. Regionis nomen adnotare neglexi. Ejusdem anni mense Novem-
bri jam florere incipiebat, dum hyeme superveniente & folia & flores deiecit. Caules rami-
que primarii, lignosi facti, insequente vere, numerosos ramos produxere volubiles, tere-
tes, hirsutos longosque. Floruit tunc Majo & Junio; copiosius autem denno Novembri,
ut bis intra annum florere videatur. Folia sunt ternata. Foliola ovata, obtusa cum setu-
la terminante, integerrima, pilis brevissimis densisque obsita, & hinc mollia ciliata dorso-
que subincana, sed qui ob brevitatem vix exhiberi potuerunt in figura. Lateralium lobus
interior pauxillo angustior est exteriori. Petioli hirsuti, teretes, nec sulcati aut angulati.
Stipulæ omnes lineares & acuminatæ. Racemus solitarius & hirsutus una sepe cum novo
ramulo de ala folii prodit. Ille flores sustinet a sex ad triginta, geminatum vel ternatum ad
brevia intervalla, pedicellorum propriorum ope, insertos. Calyx est pilosus, petalis ad
unam tertiam partem brevior: tubo campanulato brevissimo; limbo quadrifido, laciniis lan-
ceolatis & acuminatis, infima paulo longiore, suprema latiore nec emarginata. Corollæ ve-
xillum est obverse cordatum, patentissimum, striatum, purpureum, basi ante unguem vi-
rescens, callis destitutum. Alæ oblongæ, obtusæ, erectæ, carina angustiores & breviores,
purpureæ. Carina ferme excolor, carinata, longitudine vexilli, dorso ad summitatem fere
usque bifida, antice ad apicem emarginata. Filamenta diadelphea ex simplice distinctissimo,
& ex novemfido, situ carinæ. Antheræ oblongæ, incumbentes. Germen pilosum, li-
neare, compressum. Stylus longitudine sitoque staminum apice attenuatur in stigma obtu-
sum, fuscum, simplicissimum, nec barbatus. In pluribus floribus germen, stylo omni
stigmatæque carens, in apicem desinit obtusum; atque hisce floribus caducis nullus fructus
succedit. Alios legumen sequitur compressum, acuminatum, fuscum, valde pilosum, unam
alteramve unciam longum, nunc rectum, nunc parum incurvatum. Semina plura, reni-
formia, nitida, ex fusco variegata. Plantæ hujus synonymon non reperio.

TABULA SEPTUAGESIMA SEPTIMA.

ASPHODELUS LUTEUS. *Lin. syst. pag. 244. Dod. pempt. 2. l. 2. c. 10.*

Baub. hist. 2. p. 632.

Asphodelus luteus & flore & radice. *Baub. pin. 110.*

Asphodelus, folio fistuloso striato, non ramosus, luteus & flore & radice. *Moris.
hist. 2. p. 331. f. 4. t. 1. f. 6.*

Radix constat pluribus tuberibus teretibus, digitum minimum vix crassis, quatuor vel
quinque uncias longis, carnosis, insipidis, flavescentibus. Hæc proximis a fatione an-
nis sola folia radicalia producit, in hybernaculis etiam hyeme perennantia. Tandem cau-
lem

lem emittit nuicum simplicissimum, basi ferme digicum crassum, bipedalem, erectum, ferre ad flores usque foliosum, nudumque, ita rectum a foliorum imbricatorum vaginis, ut nullibi, præterquam infra ipsos flores, prodeat in conspectum. Subseculo anno plures caules adsunt. Folia subulata, triquetra, acuminata, striata, glabra, fungoso-carnosa, nec fistulosa, ex glauco virentia, superiora sensim breviora; patentia quidem, sed, basi pollicari utrinque in membranam albicantem attenuata, caulem obliqua eademque ratione amplexantia, ut hinc spiralis ille videatur. Caulis extremam partem bractæe vestiunt membranaceæ, tenues, subpellucide albidæque. Ex harum axillis pedunculi uniflori egrediuntur. Flores lutei suave olent. Corolla in his tam est profunde divisa, ut ægre monopetalâ dici mereatur: quod etiam in Asphodelo fistuloso verum inveni. Inferne quidem in tubum campanulatum brevissimum petala, cæterum patentissima, connivent, sed tamen etiam hic sunt divisa ad usque ferme pedunculum. Petala alterna, quæ in flore adhucdum clauso exteriora fuerunt, sunt duplo reliquis angustiora. Ex his infimum magis distat a proximis lateralibus, quam distant reliqua ab invicem. Nectarii squamæ nihil aliud sunt quam filamentorum bases dilatæ, petalis affixæ, simulque connivendo germen occultantes. In ipsius germinis subrotundi & sexsulcati tribus sulcis alternis profundioribus paulo supra mediam altitudinem conspicitur porus, ex quo dulcis liquor exsudat, qui tandem totum spacium squamas inter germenque replet. Hic in fructu porus maculam atrovirentem efficit, tunc demum evanescens, dum maturus exsiccat. In Asphodelo fistuloso hosce poros reperio sitos in germinis summate, ubi coincidunt sulci minas profundi. Filamenta omnia declinantur, arcumque denuo adscendendo efformant. Horum alterna tria duplo reliquis longiora instruntur antheris multo etiam majoribus. Capsula trilocularis & subrotunda, in principio viridis nitida æqualis carneque albida facta, matura evadit rugosa & subfusca; in tres valvulas integre dehiscit, dissepimento medio instructas, utrinque in fundo semen unicum continentes argute triquetrum, ut itaque in quolibet loculamento sint semina duo; nec amplius nunc carnosa. Floret Majo & Junio. Augusto semina perficit.

TABULA SEPTUAGESIMA OCTAVA.

SALVIA INDICA. Linn. syst. pag. 66.

Salvia foliis caulinis cordatis, acute crenatis; summis sessilibus: florum verticillis subnudis, remotissimis. *Roy. prodr. pag. 309.*

Scarea indica, flore variegato. Tourn. inst. 179.

Radix perennis, in hybernaculo contra solum gelu defensa, sæpe totam hyemem folia radicalia producit, caules Martio emittit, floribus elegantibus Majo decorandos. Planta æstatem sub dio agit. Caules sunt tetragoni, rarius ramosi, recti, debiles, tripedales, toti quidem hirsuti, sed inferne atque ad foliorum inferiorum imprimis exortum densa albidæque lanugine obducti. Folia radicalia & caulina inferiora sunt petiolata, superiora amplexicaulia; omnia oblongo-cordata, hirsuta, rugosa, inæqualiter & sinuose dentata, acuta. Flores caduci breviterque pedunculati in qualibet axilla folii floralis sive bractæe terni habentur, locanturque per verticillos remotos ad varias distancias in variis individuis, interdum triplo longiores, quam tabula exprimit. Calyx hirsutus, glutinosus & compresso-campanulatus terminatur limbo utrinque bifido acutoque. Corollæ magnæ galea est carulescens, in apice pro stylo cæruleo incumbente fissa, leviterque pilosa. Labii inferioris lacinia laterales, & lacinia intermediæ cuculliformis pars media sunt violaceæ. Hujus lacinia fundus exterior albet simpliciter, interior una cum inspersis maculis purpureis; limbus utrinque ex fusco fulvus est. Antheræ fusæ pollen luteum continent. Germina insident corpori glanduloso coloris aurantii. Odor plantæ est fortis & ingratus.

TABULA SEPTUAGESIMA NONA.

SISYMBRIUM POLYCERATIUM. *Linn. syst. pag. 440.*

Erysimum polyceratum vel corniculatum. Baub. pin. 101. Moris. hist. 2. pag. 218. f. 3. t. 3. f. 2.

Erysimum alterum Mathioli; siliquis parvis, quibusdam Dentaria. Baub. hist. 2. pag. 864.

Planta annua, palmaris vel pedalis, tota nitida. Caulis ramique teretes. Folia inferiora sunt pinnatifida, superiora repando-dentata. Flores parvi aggregatim insident alis foliorum pauci, corollis luteis. Siliquæ teretes, pleræque incurvatae, glabrae, semipollicares vel pollicares. Folia saporem ferme eundem habent ac Cochlearia officinalis. Floret æstate.

TABULA OCTOGESIMA.

MIMOSA VIRGATA. *Linn. syst. pag. 677. hort. Cliff. 209. flor. zeyl. 505.*

Hunc fruticem in India crescere, dicit illustris Linnæus. Crescit non minus in Americae torridæ variis locis; frutex ibidem debilis ramis virgatis adscendentibus inter vicina se sustentans. Inde semina attuli, quæ in caldario terræ data plantam produxere depictam, jam primo ætatis anno florentem. Rami seniores sunt obsolete angulati, ex cinereo fusci & lignosi. Juniores virides, vere angulati, pilisque paucis brevissimis & vix oculo nudo conspiciendis scabriusculi. Folia sunt bipinnata; infima ramorum ex pari unico, subsequa ex duobus, summa ex quatuor, reliqua ex paribus tribus: quæ frequentior divisio non tamen in perpetuum obtinet. Glandula ex flavo pallens, depressa simulque concava locatur in petiolo communi infra ipsum exortum petiolorum primi paris. Foliola numero incerto a sex ad quindecim in qualibet costa particulari sunt oblonga, obtusa, glabra, brevi acumine donata aut eodem destituta, lobo interiore angustato, ut petiolus brevissimus veluti ipsi folioli lateri inferi videatur. Juniora lente conspecta ciliis ornantur. Stipulae sunt setaceæ. Flores pauci, circiter sex vel octo, aggregatim inque capitulum collecti insident extremitati pedunculi axillaris aut solitarii aut geminati. Flos unus alterve exterior gaudet charactere sequenti. Perianthium campanulatum & subquingulare in limbum terminatur acutum, quinquesidum erectumque. Corolla constat petalis quinque, albidis, ovalibus, utrinque acutis, calyceem ad duplum superantibus. Filamenta decem filiformia ter corollam longitudine excedunt. Antheris donantur nullis; pistilloque omnimode carent; unde nec fructum ferunt. Reliquis floribus calyx est infundibuliformis, & præcedentium calyce duplo longior, cæterum similis. Corolla etiam eadem, sed pariter longior, & hinc duplo dumtaxat filamentis brevior. In his antheræ adsunt flavæ & incumbentes. Sed in hisce etiam floribus duplex discrimen invenio. Nam in aliis stylus insidet germi linearis, petalis fere brevior, & stigmate præditus infundibuliformi. In aliis longitudine filamenta stylus æquat, stigmate instructus simplice & obtuso. Utrum uterque flos fertilis sit, non potui discernere. Semina nitida, fusca, inæqualiter subrotunda gibbosaque continentur in legumine linearis, compresso, ad semina utcumque toroso, fusco, acuto, nitidoque. Lente aucti repræsentantur in tabula flores primæ tertiæque speciei: semen in volumine naturali.

TABULA OCTOGESIMA PRIMA.

SEMPERVIVUM SEDIFORME. *Muse. 1.133. t. 5*

Tota planta glaberrima est. Caules teretes, diffusi, ramosi prostratique terræ radículas immitunt. Rami florentes eriguntur, circiter octopollicares. Optime fert hyemem sub dio, & tunc floret quotannis Julio. Cultæ vero in olla plantæ, perque hyemem hybernaculo incluse, rami florales sunt sæpe bipedales, at tunc debiles, &, nisi fulcris alligantur, sese sustentando haud apti. Folia glauca, interdum rubentia, carnosæ, crassæ, acuminata, oblonga, basibus in dorso soluta, inferiora magis teretia, superiora magis depressa, in ramis junioribus confertim nascentia, in florentibus magis dilata. Cynæ dense & terminales. Floris character omnino, qualis describitur in Sempervivo Linnæi, petalis aut sex aut septem albidis. Cui numero calyx, germina, eidemque geminato stamina respondent. Nectarii squamulæ adsunt nullæ. Filamenta petalis concoloria basin habent laram. Antherae flavent. Flos itaque Sempervivi; facies foliorum Sedis congrua. Patriam ignoro.

TABULA OCTOGESIMA SECUNDA.

ANTIRRHINUM CIRRHOSUM. *Linn. mant. alt. pag. 249.*

Æque illa, quæ in caldario, quam quæ culta fuerat sub dio, altera consimilis alteri, ex radice annua fibrosa que caules habuit initio quidem erectos, (qualis unicaulis, uti in tenella ætate esse planta solet, in icone sistitur,) sed semper simul debiles tenues & vix se sustinere solos aptos, brevique versus terram inclinatos. Tunc planta evadit omnium ramosissima valdeque diffusa, foliis floribus fructibusque tota onusta. Ab Antirrhino Elatine, cui proxima, differt imprimis glabritie, dum sola folia infima subhirsuta sint, cauliumque in parte infima rari pili conspiciantur, cætera sint glaberrima. Pedunculi capillares, uniflori, solitarii, ferme unciales, purpurascens & patentissimi ex foliorum fere omnium axillis striete egrediuntur, etiam post deciduos fructus persistentes. Flores exigui, dum lente examinantur, sunt levissime pilosi, uti ex aucti floris figura apposita pater. Corollæ calycem ad triplum exsuperantis atque ex albo cæruleoque variæ tubus ventricosus albet cum percurrentibus striis purpureis. Labium superius cæruleum semibifidumque erigitur: laciniis planis, obtusissimis. Labii inferioris semitrisidi discus attollitur in duos gibbos albidos & ex atropurpureo punctatos; laciniæ vero sunt cæruleæ, subrotundæ obtusæque. Faux clauditur. Nectarium cornutum albet cum punctis purpureis. Antherae sunt atropurpureæ ac subrotundæ. Capsula rotunda delibendo utrinque deponit lamellam, seminaque atra includit in quolibet loculamento circiter quina. Floret totam æstatem. Ægyptus plantæ patria est. Nisi Tillius suam plantam simpliciter diceret villosam, floresque luteos, cum nostra conveniret illa, quam in Horti Pisani tabula 38 representavit.

TABULA OCTOGESIMA TERTIA.

ANTHERICUM LILIAGO. *Lin. syst. pag. 244.*

Phalangium parvo flore, non ramosum. *Baub. pin. 29. Moris. hist. 2. p. 333. f. 4. t. 1. f. 10.*

Phalangium non ramosum. *Lob. ic. 48.*

Phalangium montanum. *Clus. cur. post. pag. 30.*

Call. 3. 62

Planta tota glabra atque inodora sub dio late crescit. Junio mense floret; Augusto semina perficit. Ætate evadit cespitosa. Radix constat pluribus fibris teretibus, crassius, albidis, longis, & ipsis fibrillas paucas minutas emittentibus. Folia radicalia semipedalia & sesquipedalia, ensiformi-linearia, acuta, carinata; nec plana, uti asserit Linnæus de sua planta. Caulinum unum alterumve brevius adest supra caulis medietatem. Caules plures ex eodem radice capite exsurgunt; singuli foliis suis radicalibus circumdati, iisdemque paulo longiores, teretes, erecti, firmi, aut simplicissimi, aut unico ramo adscendente aucti, superne terminantur in racemum rarum. Pedunculi uniflori ad angulum acutum de racemo exeunt. In his locus ille, qui planta florescente mutatum exhibet virorem, eadem fructescente in circulum tomentem attollitur. Ab inferioribus incipiendo successive flos unus alterve expanditur. Huic sunt petala utrinque alba, alterna sere duplo latiora, uno ordine omnia sita; nulla vero petiolata, nulla duorum ordinum, nec extus virente linea inscripta, quæ quidem omnia plantæ suæ sub numero 1207 tradita attribuit Hallerus. Filamenta glaberrima, obverse subulata, vix compressa, corolla duplo breviora, gerunt antheras oblongas & utrinque sulcatas. Stylus staminibus longior declinatur. Capsula ovata, levissime trigona, acuminata, glabra, trilocularis & trivalvis diversa est a fructu plantæ Hallerianæ. Quum itaque mea hæc & laudati utriusque autoris plantæ tantopere ab invicem discrepent, non ausim super proposita synonymia cum certitudine pronuntiare.

TABULA OCTOGESIMA QUARTA.

ALETRIS GUINEENSIS. *Lin. sp. pl. pag. 456.*

Aloë guineensis, radice geniculata, foliis e viridi & atro undulatis variegatis. *Comm. hort. 2. pag. 39. tab. 21. præhud. 84. t. 33.*

In appendice ad Enumerationem stirpium agri Vindobonensis dedi florescentiæ hujusce plantæ descriptionem, deficiente tamen fructu, quoniam in hac æque ac in congeneribus duabus ibidem memoratis flores abortum passi fuerant omnes. Hinc ex germine, Hyacinthis simili, pericarpium triloculare seminibusque pluribus fectum conjeceram futurum, proposueramque dubitanter. Nunc tandem primos fructus, eosque maturissimos vidi non paucos; ex quorum cognita anatome patere, arbitror, in generum fabricatione nec posse hanc plantam ad Aletrin, nec ad Aloën, nec ad aliud jam datum genus apte referri. Scilicet fructus est bacca mollis, subrotunda, succulenta, lutea cum pulpa concolore, magnitudine pisi, comprehensa a fisso longitudinaliter corollæ emarcidæ tubo. Semen unicum, molle, depressum glabrumque includitur in arillo membranaceo consimilis figuræ, qui basi sua cortici bæcæ adnascitur. Hæ partes magnitudine naturali in tabula seorsim exhibentur.

TABULA OCTOGESIMA QUINTA.

CORCHORUS ÆSTUANS. *Linn. syst. pag. 369.*

Triumfetta subvillosa, foliis rotundioribus, undularis atque dentatis; dentibus postremis in fetas inermes abeuntibus, floribus alaribus. *Brown. hist. jam. 1. pag. 232. t. 25. f. 1.*

Radix annua caulem profert sesquipedalem, jam statim divisum in ramos primarios basi procumbentes, ramisque in decursu ornatos plurimis aliis inordinate alternantibus. Ramuli extremi plerique divergunt. Ex fusco rubent maximam partem caulis ramique, & pilis raris obtidentur. Folia sunt ovata, interdum magis subrotunda, serrata, facie glabra, venis dorsalibus petioloque hirsutis, serratura utrinque infima in foliis majoribus setacea. Stipulae sunt setaceae. Pedunculi breves, uniflori aut pauciflori, ad petiolorum latera exoriantur aut solitarii aut aggregati. Calycis foliola concava, ad apicem subtus sanguinea, patentissima. Petala flava, obovata, & integerrima aut emarginata patent. Stamina plura quam triginta erectaque flavent cum antheris luteis. Capsula oblonga, fusca, glabra, pollicaris, sexsulcata cum angulis membranaceis acutis, apice trienspidato patente cum singulis cuspidibus bifidis, trilocularis, trivalvis. Semina plurima, angulata, nigra. Floret in caldario a Julio ad Novembrim. Primae capsulae Septembri maturescunt. Plukneriana capsulae figura obest, quo minus hanc eandem credere plantam possim cum Alcea cibaria in Phytographiae tabula 127 fig. 3 exhibita.

TABULA OCTOGESIMA SEXTA.

LATHYRUS INCONSPICUUS. *Linn. syst. pag. 486. sp. pl. pag. 1030.*

Lathyrus orientalis, flore vix conspicuo. *Boerb. lugd. 2. p. 42.*

Radix fibrosa & annua caules plures emittit debiles, angulatos, pedales vel sesquipedales, &, uti tota planta, glabros. Cirrhi omnes sunt diphylli. Foliola aut ensiformia, aut ex angusto lanceolata, acuminata, subtus tribus vel quinque nervis notantur. Stipulae utrinque lanceolatae, acuminatae & integerrimae petiolos longitudine fere æquant; hamo infimo multo breviori, in medio auctæ denticulo minuto. Pedunculi axillares, solitarii, uniflori, in aliis individuis ipso calyce breviores, in aliis eodem duplo vel triplo longiores, terminantur seta diversæ quoque longitudinis. Flores parvi, vexillo alisque faturate rubris, carina pallida. Legumen lineare, venosum, acuminatum vixque compressum semina continet octo vel pauciora fusca & angulato-subrotunda. Sub dio floret Junio. Semina sunt matura Augusto.

TABULA OCTOGESIMA SEPTIMA.

HASSELQUISTIA ÆGYPTIACA. *Linn. syst. pag. 209. amæn. acad. 4. pag. 270.*

Arabiam habet patriam singularis hæc umbellifera planta. Annua, sesquipedalis & erecta insistit radici albidæ, quiddam de Dauci sapore manifestanti. Caulis ramosus foliosus ac teres obtegitur, idque imprimis ad foliorum exortum, villo albo mollique. Fo-

lia inferiora sunt pinnata; superiora subbipinnata & tenuiora. Costa hirsuta & teres antice sulco exaratur. Foliola inæqualiter incisa, obtusa, utrinque glabra, nisi quod nervi in dorso majores sæpe pubescant, ad tactum mollia, pallide virent. Rami ultimi florigeri & radii sunt striati & scabri. Ex umbellæ universalis cujuslibet centro egreditur radius rectus brevisque, terminatus apice in pulvillum orbicularem, subtus virentem, facie nigrum villisque albis brevissimis vestitum. Hoc destituntur umbellæ partiales. Floret mense Julio, sata sub dio, porrigitque fructus Augusto. Quandoquidem datus a Linnæo character, desumptus ex planta sicca, non respondeat individuis, quas plurimas aluit hortus noster, illum hic subjungam ad dictas vivas concinnatum. *CAL*: Umbella universalis multiplex, inæqualis. Partialis multiplex, plana, densior, brevis. Involucrum universale circiter hexaphyllum: foliolis setaceis brevibusque; quorum, aut omnium, aut pauciorum loco, interdum dumtaxat adsunt brevissimi denticuli, ut, nullum aut minus multiplex adesse involucrum, merito dici posset. Partiale dimidiatum: foliolis tribus setaceis, extrorsum vertis, & fere longitudine umbellulæ. Perianthium proprium pentaphyllum, patentissimum: foliolis semiovatis, acutis; in flosculis exterioribus extimo lanceolato duploque longiori. *COR*: universalis difformis, radiata. Flosculi exteriores hermaphroditi fertiles. Flosculi centrales masculi & abortivi. Propria petalis quinque, albis, fere ad basin usque bipartitis, hinc obverse cordatis, lateribus ad dorsum conniventibus, disci subæqualibus, radialium extimo petalo maximo. *STAM*: Filamenta quinque, capillaria, patentia, petalis brevioribus longiora. Antheræ subrotundæ, basi didymæ. *PIST*: in floribus centralibus nullum. In floribus exterioribus germen obverse ovatum, compressum, subhirsutum. Styli duo, filiformes, patuli, longitudine staminum. Stigmata subcapitata, obtusa. *PER*: nullum. Fructus glaber, duplicis figuræ. Alter suborbiculatus, compresso-planus, margine crenulatus, constat seminibus binis planis, cum margine exteriori elevato crenato. Aut alterutrum abortat semen, & tunc constat fructus semine unico, longitudinaliter hemisphærico, concavo, & in latere interiore aperto; nam semen hoc tunc margine contracto in urceolum effingitur. Radii umbellarum peracta fecundatione eriguntur, incurvantur, torquentque flores introrsum. Tabula representat plantam juvenem primo florentem. Ad latus sunt in naturali magnitudine semina.

TABULA OCTOGESIMA OCTAVA.

SPIRÆA LOBATA.

Anno 1769, sub titulo novæ Spirææ lobatæ, radicem transmisit vir amicus meus Laurentius Theodorus Gronovius, urbis Lugduno-Batavæ Scabinus, quæ sub dio terræ commissa tertio demum anno floruit, fructumque dedit. Radix odorata & sapore adstringenti proprioque prædita constat ex ramis subtuberosis, inæqualibus, pollicem crassis, extus nigris, intus albidis, non admodum lignosis, auctis numerosis fibris teretibus longisque. Caules ex radice multicipite plures, erecti, teretes, sesquipediales. Folia radicalia & caulina sunt inodora & pinnata: foliolis oppositis, sessilibus aut brevissime petiolatis, palmatis; lobis lanceolatis, acutis vel obtusis, acute serratis, leviter incis. Foliola quædam minima sæpe petioli communis inferiorem partem occupant. Stipulæ subrotundæ aut alius figuræ. Cynæ terminales compositæque patent. Florum odoratorum calyx profunde dividitur in lacinias ovatas, concavas, obtusissimas & reflexas. Petala rubra longitudine a filamentis concoloribus parum superantur. Antheræ fuscæ. Germina sunt plerum-

rumque fena, oblonga, stylis instructa brevissimis. Fructus similis est Spiræe Filipendulæ. Tota planta glabra est. Floret Julio. Linnæus in litteris Sibiriam plantæ patriam assignavit.

TABULA OCTOGESIMA NONA.

MEDICAGO PROSTRATA.

Medica maritima, saxatilis, minima, perennis, foliis angustioribus in apice incis, fructu parvo, non spinoso. Till. hort. pif. 110?

Radix sublignosa & multiceps perennat sub dio. Caules ramosi, angulati, glabri, bipedales, herbacei, annui, rori procumbunt humi. Folia ternata sunt ex foliolis oblongis, angustis, glabris, apice plerumque denticulatis. Stipulæ setacæ & integerrimæ. Pedunculi communes axillares subumbellatim flores sustinent numero diversos ab unico ad senos. Pedunculi proprii in fructu terram versus inflectuntur. Calyx est subpilosus. Vexillum levissime emarginatum. Filamenta diadelpha in sola fere basi dividuntur. Legumen glabrum, æquale & inerme tres gyros spirales absolvit. Floret integram ætatem. Semina maturantur Septembri. Sub titulo *Medicæ cochleatæ glabræ* femina ex Italia accepi. Visa est mihi distincta species, quæ ad polymorphas Linnæanas, totidem forte etiam inter se diversissimas species, ob radicem perennantem imprimis reduci non potest.

TABULA NONAGESIMA.

DOLICHOS LUTEOLUS.

Semina hujus plantæ mecum ex Americæ zona torrida attuli; ibidemque plantam describere neglexi. Provinciæ etiam non adnotatæ nomen excidit. Ex pluribus diverso a reditu tempore terræ commissis seminibus tandem hoc anno 1771 unicum in caldario germinavit, produxitque stirpem herbaceam omnium lætissime vegetantem, quæ floruit copiose ab Augusto ad usque Decembriam, tuncque periiit. Primi flores legumen glabrum, teres obrustumque dederunt; ac nullum ex hisce leguminibus ad maturitatem perfectionemque pervenit. Dolichi unguiculati fructibus videbantur similia futura. Caulis subangulatus ramique ferme teretes scandebant volubiles; alii etiam rami tres quatuorve cubitos longi terræ incumbebant elongati. Stipulas habuit lanceolatas & acuminatas. Petioli angulato-fulcati & antice canaliculati foliola sustinuerunt ovata omnia, nitida, integerrima & acutiuscula; lateralium utroque lobo æquali. Petioli proprii teretes sola erant in planta pars villosa. Foliolorum stipulæ erant parvæ & subrotundæ. Pedunculi axillares teretes longique flores locabant a sex ad decem; sibi mutuo succedentes, collectos in racemum capitatum compressumque. Calyx semiquadrifidus virebat pallide; denticulis acuminatis: ex tribus lanceolatis constante labio inferiori; superiori autem integerrimo & semiovato. Vexillum facie eleganter luteum, dorso flavescens, levissime emarginatum, Dolichi callis instruebatur manifestis; ungue præditum albo & brevi. Alæ luteæ. Carina cum aliqua flavedine dilute virebat. Filamenta diadelpha, superne omnia ad medietatem dividebantur, antheris donata luteis. Stigma valde barbatum. Semina sunt ex oblongo rotundata & nigricantia cum hilo albedo.

TABULA NONAGESIMA PRIMA.

DIGITALIS OBSCURA. Linn. *syft.* pag. 415.

Digitalis hispanica angustifolia, flore nigricante. Tourn. *infl.* 166.

Digitalis angustifolia hispanica. Bocc. *mus.* 2. p. 136. t. 98.

Caulis pedalis vel bipedalis, inferne lignosus & frutescens, parum ramosus, debilis-
que perennat. Juniorem hunc ramosque totos folia ornant ex lanceolato linearia,
acuminata, glabra, integerrima, confertim alternantia, sessilia sic ut supra caule videan-
tur basibus adnatis decurrere. Racemus terminalis flores eodem versus propendentes ge-
rit. Bractæ sunt lanceolatae & acuminatae. Pedunculi breves eriguntur. Calycis fo-
liola sunt lato - lanceolata, acuta, superne patentissima, duo lateralia angustiora. Co-
rolla extra calycem valde incurvatur deorsum, extus ferruginei purpurascens coloris;
subtus simul sordide flavescent. Interne flaver cum suffuso colore ferrugineo; fundo
atropurpureo. Faux pilosa. Lacinae obtuse: labio superiore multum emarginato; in-
feriore ovato longiori; reliquis longitudine aequalibus. Antheræ pallide sulphureæ. Ca-
psula ovata paulatim angustatur in acumen longum bilidum, tandem hinc atque illinc
inflexum. Semina pleraque sunt incurva, Augusto mense matura. Floret Junio & Ju-
lio. Hyemem agit in hybernaculo.

TABULA NONAGESIMA SECUNDA.

CENTAUREA CINERARIA. Linn. *spec. pl.* 18. β. pag. 1290.

Jacea cineraria laciniata, flore purpureo. *Triumf. obs.* 72?

Planta inferne fruticosa lignosa atque perennans ramos annuos ac herbaceos emittit plu-
res, totos foliosos, superne angulatos, pauca lana incanos, debiles, sesquipedales.
Folia pinnatifida, quædam etiam subbipinnatifida, petiolata: lobis inæqualibus, plerisque
obtusis, parum tomentosis; aut subincanis, aut pallide virentibus; interdum duplo majo-
ribus, quam in icone qui exhibentur. Flores ramusculos terminant solitarii; non sessi-
les, sed ab ultimo foliolo semper remoti. Corollulae sunt quinquefidæ, radiales quæ-
dam quadridæ, etiam tridæ, purpureæ. Antheræ ejusdem coloris. Styli flavent. Ca-
lycis cilia sunt fusca. Discrimen reperio hanc inter primamque plantam, ejus esse va-
rietas a Linnaeo putatur. In depicta calyx valde tomentosus est, qui vix est talis in plan-
ta prima. At vicissim contrarium obtinet in utriusque foliis ramisque, quæ multo to-
mento incano obducuntur in priore, paucissimo in nostra. Folia etiam pluries tenuius-
que divisa sunt in primo. In eadem ultimum folium unum alterumve ipsi calyci etiam
est contiguum, ut dici sessilis queat, contra morem depictæ. Sic mihi quidem videtur
distincta species. Floret æstate. In hybernaculo hybernat.

TABULA NONAGESIMA TERTIA.

ONONIS HIRCINA.

Ononis mitior prima purpureo flore. *Clus. hist.* 99.

Anonis montana, præcox, purpurea, frutescens. Tourn. *infl.* 408.

Anonis non spinosa, flore thyrsoidæ carneo, polonica. Barr. 830. ic. 1214.

Tota planta, ut Clusii verbis utar, lento quodam humore graviter & hircinum virus
olente obsita est. Multos annuatim ex radice dura, lignosa & perenni fert cubitales,
nonnunquam longiores furculos, rotundos, lentos, firmos tamen, ramosos, molli lanu-
gi-

gine obductos, hyeme totos interituros. Ex seminibus sata primo jam ætatis anno floret. Caules procumbunt inferne; hinc adscendunt, atque eriguntur. Folia facie ferme glabra, subtus pilis obsidentur; caulina pleraque ternata; floralia & ramea quædam simplicia: foliolis ovatis & acute serratis. Stipulæ ferratæ & amplexicaules longitudine folia ferme æquant. Flores breviter pedunculati axillis semper gemini insident, formantque tandem veluti spicam, in caulibus ipsis tripollicarem, in ramis brevior. Calyx villosus duplo brevior corolla est. Vexillum ex purpureo eleganter rubet, dorsoque villos habet vix conspicuos. Carina longitudine alarum albescentium atque obtusarum vexillo est concolor. Antherae sunt luteæ. Legumen fuscum & subvillosum basi laterali receptaculo alligatur. Hoc cum addito semine etiam in tabula sistitur. Nunquam in hac planta spinas observavi, non magis in sylvestri quam in culta. Omnino diversam habeo ab Ononide Linnæi arvensi, cum miti, tum spinosa; nec ad aliam pertinere synonyma allata arbitror plantam quam ad nostram. Floret Junio & Julio. In comitatu Hungariæ Liptovienti ac Scepusienti frequens nascitur. In Brisgovia etiam montibus apricis invenit clarissimus Lipp.

TABULA NONAGESIMA QUARTA.

TEUCRIUM MASSILIENSE. *Linn. syst. pag. 388. sp. pl. p. 789.*

Teucrium creticum. *Clus. hist. 348.*

Teucrium fruticosum incanum, creticum, flore purpureo. *Barr. 318. ic. 896.*

Chamadrys fruticosa cretica, purpureo flore. *Tourn. inst. 205.*

Radix fibrosa lignosaque, hyemem in hybernaculis apud nos agens, perennat, uti etiam ipsi sepe caules ramique. Hi sunt quadrangulares, inferne fragiles, suberecti, semipedales vel sesquipedales, tomento vix conspicuo incani, quale etiam folia bractæas calycesque obducit. Folia sunt petiolata, ovata, obtusa aut acuta, inæqualiter serrata, per contractas venas valde rugosa, pollicaria aut breviora, oræ denticulis extremis sæpius reflexis. Rami in racemos terminantur erectos, in quibus ex bracteis sive foliis oppositis, paulatim magnitudine decrefcentibus, superioribus lanceolatis & integerrimis, flores pedunculati singulares egrediuntur, in unum idemque latus versi omnes, & ad angulum rectum patentes. Calyx est bilabiatus. Labium superius planum, cordatum acuminatumque patet. Erigitur inferius quadridentatum concavumque. Corollæ purpureæ labium inferius est concavum & subtus hirsutum. Filamenta pallent. Antherae sunt fusæ. Stylus brevior staminibus purpurascit. Sub dio floret Junio & Julio. Tota planta fortem singularemque odorem spirat, cum alio mihi cognito non comparandum.

TABULA NONAGESIMA QUINTA.

GLYCYRRHIZA ECHINATA. *Linn. syst. pag. 490.*

Glycyrrhiza capite echinato. *Bauh. pin. 352.*

Glycyrrhiza Dioscoridis. *Dod. pempt. 3. libr. 1. cap. 16.*

Glycyrrhiza echinata Dioscoridis. *Lob. ic. 85.*

Dulcis radix. *Cam. epit. 423.*

Tota planta glabra parumque ad tactum glutinosa est in horto nostro. Sata altero demum annuo floruit, hyemat sub dio, læteque vegetat. Ex radice primaria, tertio ætatis anno jam pollicem diametro æquante, primo vere caules exsurgunt plures, annui,

erecti, bipedales, teretes striatique. Dum in fructibus maturandis planta est, ex plerorumque foliorum alis ramuli propelluntur breves, nec florentes. Folia sunt pinnata ex quinque ut plurimum foliolorum paribus cum impari: costa antice canaliculata: foliolis lanceolatis, acuminatis; omnibus, nec impari excepto, brevissime & aequaliter petiolatis. Stipulae sunt lanceolatae, acuminatae & integrae. Pedunculi breves, crassi & firmi alis foliorum solitarii insident. Flores densissimum in capitulum sive in spicam subrotundam colliguntur, singuli propria bractea acuminato-lanceolata suffulti. In calyce labii superioris lacinia media sola posset forte melius dici ipsum labium superius integrum, ita ut pertinerent tres dentes reliqui ad labium inferius. Corollae vexillum dilute caeruleum, saturatissime carina atque. Reliqua sunt in flore secundum characterem Linnæanum. Legumen succedit parvum, ovatum, compressum, acuminatum, aculeis innocuis longisque undique munitum, glabrum, primo purpureorubens, maturum fuscescens. Continet semen unicum, reniforme, nitidum, compressumque. Julio flores, Septembri semina perficit. Radices hujus plantae teretes, numerosae, digitum minimum crassae, pedales & longiores, terrae profunde immittuntur, nec, more Glycyrrhizae glabrae sive officinalis nostrae, pergere horizontaliter illas vidi, aut novam sic sobolem ad distantias proferre. Vestiuntur cortice tenui & dilute fusco, intus albicant, medullam in centro habent sublineam inque fibras separabilem, hinc tenacissimae. Gaudent fere odore Glycyrrhizae nostrae. Recentes masticatae salivam carneo colore imbuunt, uti etiam aquam, in qua lavantur. Ipse quidem, cortice abstracto, albet, sed mox in superficie aëri exposita inficiuntur rubedine, non constanti, at in fuscum colorem brevi mutanda. Sapor quiddam commune habet cum officinali; dulcedine tamen illa summa grataque caret. Mihi quidem videtur omnino esse antiquorum ac Dioscoridis Glycyrrhiza.

TABULA NONAGESIMA SEXTA.

SCABIOSA PALÆSTINA. *Lim. syst. pag. 114. mant. pag. 37.*

Caulis teres unum alterumve pedem altus, ramosus, glaber aut parum pilosus. Folia sunt ex oblongo lanceolata, aut integerrima aut ad basin magis minusve pinnatifida, serrata aut integra, superiora magis pilosa atque etiam pilis ciliata. Pedunculi teretes, subpilosi productique calycem communem sustinent hirsutum. Corollae cum suffuso rubore pallentes tubum habent infundibuliformem & externe villosum; in limbumque expanduntur exteriores radiatum quinquiesidumque, ejus omnes laciniae sunt trifidae vel pluries etiam incisae. Antherae sunt coloris rosei. Fructus est similis Scabiosae stellatae. Floret sub dio mense Augusto & insequentibus.

TABULA NONAGESIMA SEPTIMA.

SCIRPUS CEPHALOTES. *Lim. syst. pag. 84.*

Ex seminibus in caldario primo vere satis enata planta florere cepit Octobri. Radix teres, perennis, odore ac sapore aromatico praedita, stolonifera, fibrillas teretes ex geniculis terrae immittit, & culmum ex singulis fere nodis, unde valde caespitosa densaque planta evadit. Folia radicalia plura, basi culmum amplexantia, ex ensiformi linearia, acuminata, lateribus retrorsum parum scabra, dorso prominente angulata, laete virent. Culmus triquetus, nudus, erectus, semipedalis vel sesquipedalis terminatur involucri foliolis qua-

quatuor, longitudine admodum inæqualibus, foliorum figura gaudentibus, quorum minimum ponitur ante longissimum. Tota planta glabra est. Receptaculum oblongum flores sessiles in capitulum album solitarium & ex ovato subrotundum colligit; quibus singulis pro calyce inserviunt squamæ oppositæ duæ albæ ac membranaceæ. Corollam facit gluma bivalvis, infera, compressa, albida, acuminata, arcte connivens; valvula altera duplo latiore. Filamenta tria, capillaria, erecta, & corolla duplo longiora antheras gerunt lineares, erectas & ex sulphureo pallentes. Germen superum, ovale, glabrum compressumque ab initio in stylum filiformem, semibifidum stigmatibusque simplicibus donatum. Corolla rugosa facta & fuscescens includit semen unicuique nudum, compressum, fuscum, glabrum, parvum, ovatum cum acumine obtuso. Multoties aucta ad latus adstant depicta corolla cum staminibus, pistillum, semen corollæ inclusum idemque nudum; tum iterum magnitudine naturali corolla maturum semen continens.

TABULA NONAGESIMA OCTAVA.

CELOSIA NODIFLORA. *Lim. syst.* 187. *flor. zeyl.* 101.

Amaranthoides indicum nodiflorum, capitulis ex albo virescentibus. *Burm. thes. zeyl.* p. 16. t. 5. f. 2.

Amaranthoides indicum globosum, ad caulum nodos floridum, foliis solitariis, summo apice barbatis. *Pluk. alm.* 27. t. 133. f. 2.

Ex radice fibrosa & annua exsurgit caulis sesquipedalis, teres, suberectus, flexuosus punctisque paucis albidis parum exasperatus. Rami alterni horizontaliter patent, infimi sepe longitudinem caulis habent. Folia obverse lanceolata, glabra, acuta, subundulata, integra, ex glauco virent, basi in petiolum attenuantur. His opponuntur pedunculi communes solitarii, breves & crassi. Flores ex albo virentes & membranacei capitulum subrotundum component. Calycis triphylli foliola extus hirsutula in setam terminantur, unumque opponitur binis reliquis. Germen ovatum pedicello innititur. Stigma capitato-bifidum antheræque purpurascunt. Capsula circumscissa & horizontaliter discedens in duas partes, ovata, styloque persistente instructa, unicuique semen continet nitidum & ferrugineum. Floret ab Augusto ad Decembrem in caldario, seminaque prima perficit Octobri.

TABULA NONAGESIMA NONA.

PHASEOLUS MAX. *Lim. syst. pag.* 482?

Planta annua, sata primo vere in caldario, floret ab Augusto ad Octobrem, Septembri prima semina perficit. Sub dio non recte provenit. Non quidem volubilis, sed flexuosa & debilis erigitur. Truncus, rami, petioli & pedunculi sunt angulati & valde hirsuti. Foliola sunt acuta, pilosa, & late ovata, ut intermediarum latitudo interdum æquet longitudinem. Lateralium lobus interior est triplo angustior exterior. Stipulae ad foliorum axillas sunt subovatae & in acumen setaceum terminatae: ambarum ora pilis ciliata. Pedunculus communis in flore brevis, in fructu elongatur. Flores plures brevissime pedunculati in extremitate pedunculi communis locantur subcapitati. Bractea, calycis exterioris adinstar, singulis floribus geminae, lanceolatae, acuminatae & obliquae. Calyx ex purpureo viridique pallet. Vexillum sordide flavescit. Alae flavescent magis. Carina spiraliter involuta inferne cum virore albet, superne simul purpurascit. Legumen teres, ad semina tor-

rulosum, hirsutum, acutumque nigricat, seminaque continet circiter decem, saturate fusca, subtereria, & basi apiceque plana. Rumphii Cadelium non videtur esse posse idem cum planta in hac tabula a me proposita. Si itaque non differt Cadelium illud a Phaseolo Max Linnæi, erit mea planta diversa a Linnæana, novaque. Semina ex India Orientali missa fuerunt.

TABULA CENTESIMA.

PHASEOLUS BIPUNCTATUS.

Ex promontorio Bonæ Spei in Africa fuerunt adlata semina, quæ in caldario horti nostri sata novam hanc Phaseoli speciem prodixerunt. Planta volubilis primo anno a mense Augusto ad Decembrim floruit, fructusque tulit maturos. Nunc altero primo vere ex caule ramisque numerosos novos ramulos foliosos latissimeque vegetantes producit. Magnam similitudinem habet cum Phaseolo rufo, cui flore etiam convenit, nisi quod vexillum minus vireseat. Caules, folia & racemi sunt hirsutula. Legumen levissime villosum figura & volumine congruit cum Phaseolo inamæno, magis tamen turgidum propter seminum majorem crassitiem, quæ pauca includit alba, subreniformia, & supra hilum utrinque puncto ferrugineo insignita. Foliola sunt ex ovato acuminata; lateralium lobo interiore duplo angustiore. Stipulæ, ad foliola & caules eadem, sunt exiguae & subovatae.

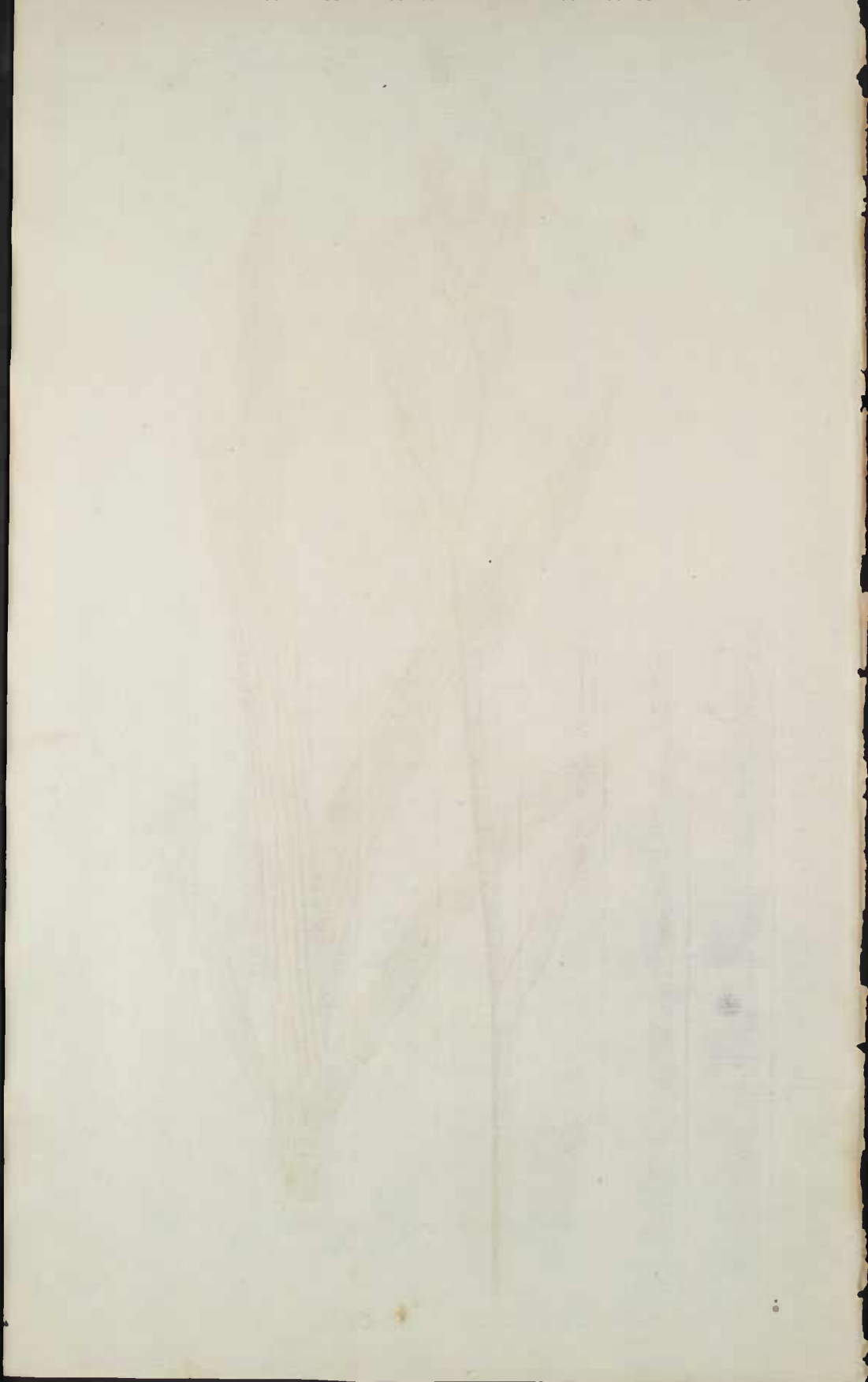
T. 1

Rosa rubra
1811. 1812.

Iris sibirica

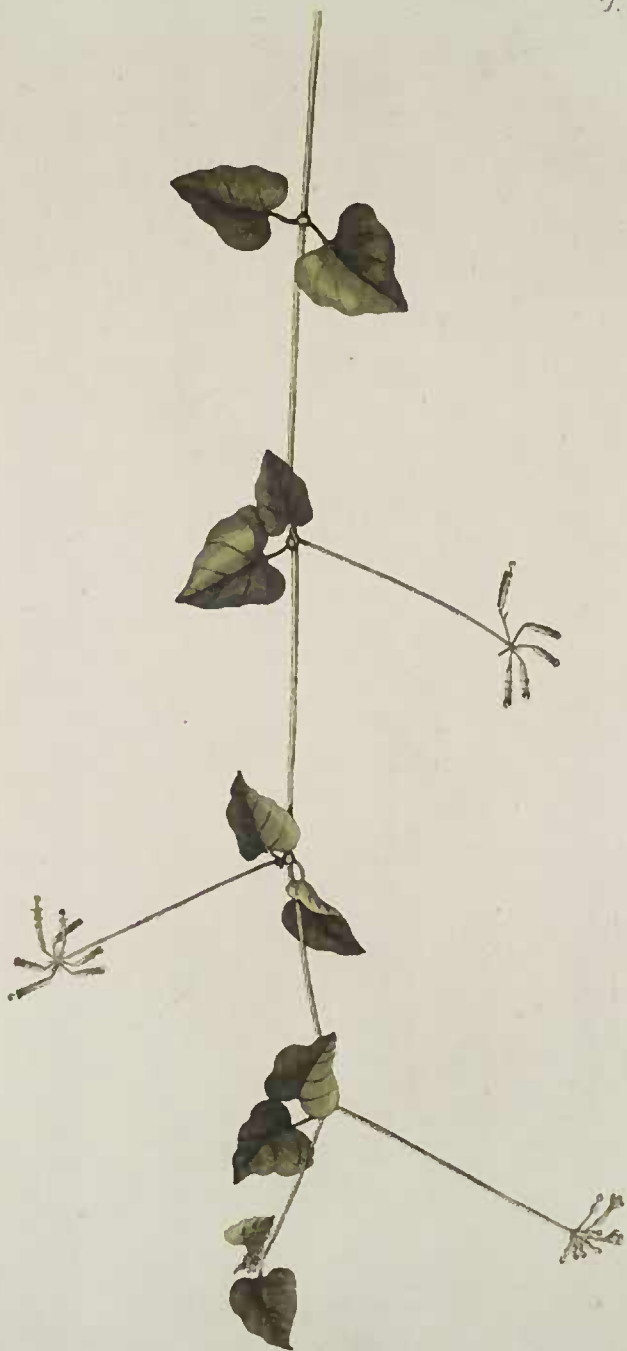

Senecio verbenacifolius

T. 4.

Boerhaavia scandens

Boerhaavia erecta

T. 6.

Boehavia indica

Andropogon scoparius

T. 8

Aster paniculatus L. *Trifolium* L.

T. 9

Cucumis prophetarum

Passiflora mixtaefolia

181

8

7. 11.

Solanum lycopersicum

Solanum elaeagnifolium

715

Alnus verticillata

T. 14

Solanum elaeagnifolium

Leucosia divaricata (Blauk. H.)

T. 16.

Morinda Noyer

Sigularia parviflora

T. 18.

Geranium cucullatum
(28.134)

Phormium tenax

T. 29

Geranium robertianum

W. H. Jones

T. 25.

Papilion mima

Handwritten text, likely a signature or date, appearing upside down.

72

Zizyphora urens

Chrysomelidae - Chrysomelinae

1744

Alnus glutinosa

Handwritten text, likely a signature or date, at the bottom of the page.

Solanum unguiculatum

James H. Thompson

Chama pinnatifida

Quercus velutina

Ceramilla cretica

Monarda minor L.

T. 25.

Muscibora pumila Forster

Handwritten text, likely a signature or name, located at the bottom center of the page.

Lobelia longiflora

Colaptes auratus

Crataegus punctata

Asplenium platyneuron

T. 29.

Pytaenia microphylla

Staphylinus

Melochia pyramidalis

1891

T. 32

Bromelia Karwinska

Junco hyemalis

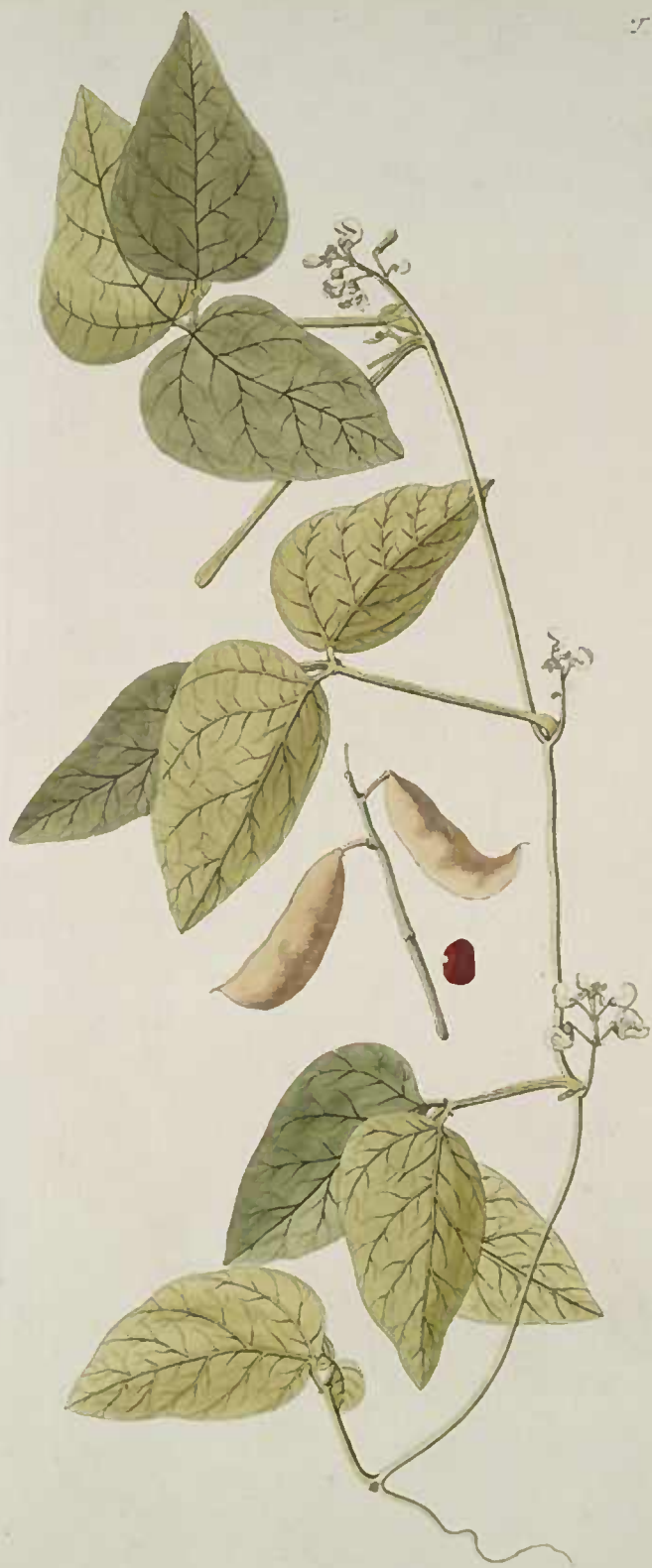
T. 35

Geropogon glaberrimus

Handwritten text, possibly a signature or date, at the bottom of the page.

T. 34

Phaseolus vulgaris

7. 55

Convolvulus sp.

T. 50.

Rubus dentatus

Salvia mytilis

T. 38.

Cynanchum erectum

T. 39.

Malva parviflora

Malva verticillata

T. xi.

Levatera cretica

T. 42

Ranunculus acris L. *Ranunculus acris* L.

T. 44.

Carduus pycnocephalus

T. 25.

Echinops plantaginifolius var. *variegatus*?
E. plantaginifolius L.

7. 65

Lathyrus tingstonii

T. 47.

Lactuca tuberosa

Fig. 2a.

Forsythia longipes

T. 49.

Y 7 8 9 10

Cynops hirsuta

Althaea Plagiosa

1812. 12. 16.

T. 51

Sanphylum colomatum

T. 52

Seseli Ammonides

T. 53.

Anemone hepatica

27. 34.

Torreylinum spissum

T. 53.

Geranium montanum

:T 56

Teda umbellata

T. 57.

Campanula carpatica

27 56.

Anastatica Hieracantha

T. 59

Geranium robertianum

T. 60.

Trifolium suffocatum

Heracleum lanatum

T. 62.

Chrys. Maritima

Antennaria palmifolia

1894

T. 85

Malva aegyptiaca

Thymella lanata

W. L.

T. 68.

Salvia rosmarino

Salvia verticillata

T. 10.

Salvia maritima

Tn

Sideroxylum melanospermum

Lavatera trimestris

Lavatera alba

Leontodon tuberosus

T. 15.

Glycyne striata

T. 77

Asphodelus luteus

Salvia indica

T. 79

Symbrium polycarpon

T. 80.

Mimosa virgata

T. 81.

Sempervivum sedifolium
Aug. 1. 1831

Verbena officinalis

T. 53.

Iris sibirica L.

1862

Andropogon squarrosus
Andropogon squarrosus L.

785

Cerchonia astuaria

T. 86.

Lathyrus micropneum

T. 87.

Haplophragma aegyptiaca

Urtica dioica

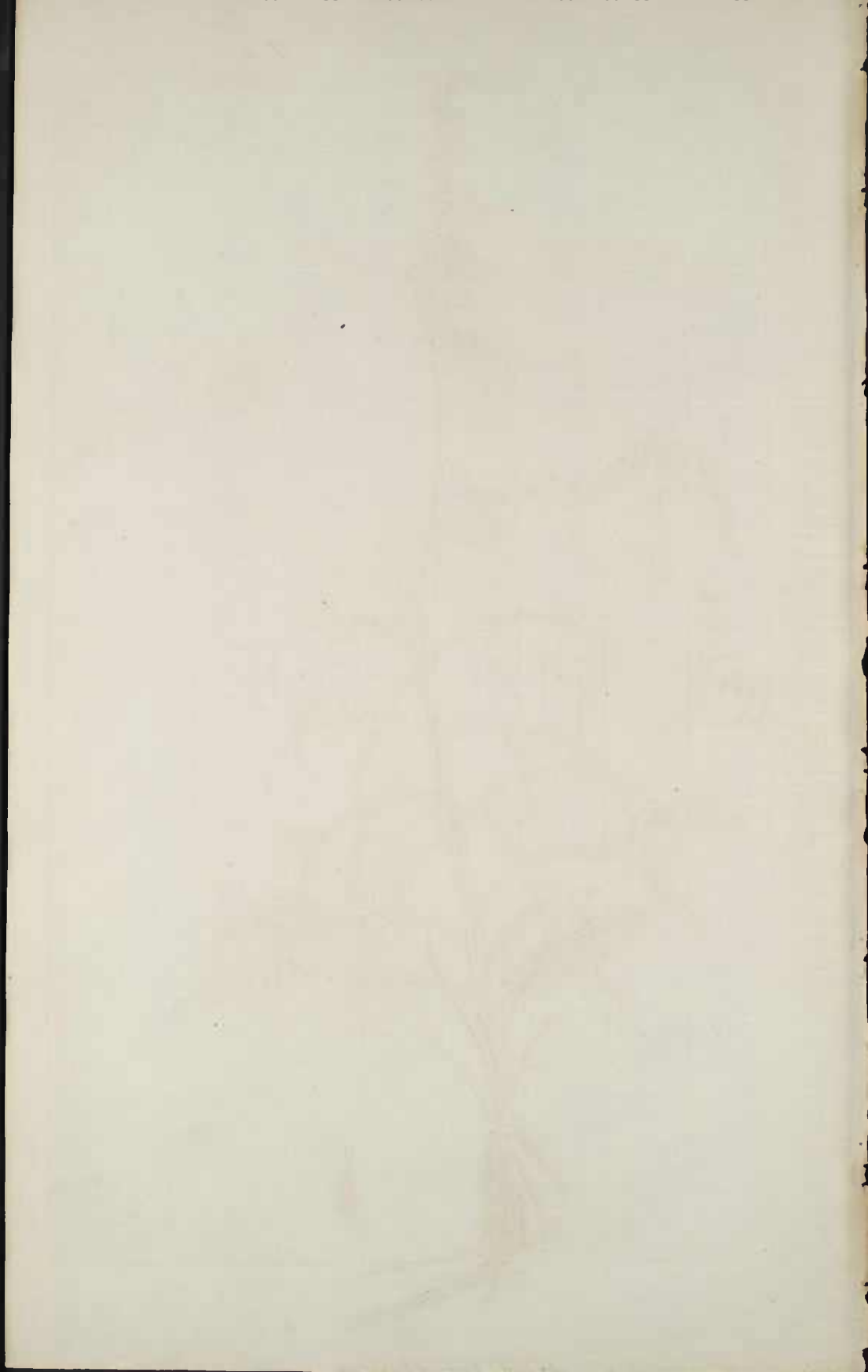

Muehlenbergia prostrata

T. 90

Solanum elaeagnifolium

T. gi.

Ipomoea *sp.*

T. 92.

Centaurea cineraria

Fig. 1.

Anemone hircinia

T. 94.

Teucrium maphalense

Mimosa pudica

Verbena pectinata

Iris sibirica
Iris sibirica

Chenopodium

Mimosa

Phaseolus bipartitus